หนังสือสวดมนต์ ๑๒ ตำนาน

(ฉบับย่อ)

หนังสือสวดมนต์สอนธรรมะแก่เจ้ากรรมนายเวร

(บทสวดมนต์ดุริยมนตราฉบับสมบูรณ์)

บูชาพระรัตนตรัย

อิมินา สักกาเรนะ พุทธัง อะภิปูชะยามิ

อิมินา สักกาเรนะ ธัมมัง อะภิปูชะยามิ

อิมินา สักกาเรนะ สังฆัง อะภิปูชะยามิ

บทกราบพระรัตนตรัย

อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ ภะคะวา,

พุทธัง ภะคะวันตัง อะภิวาเทมิ (กราบ ๑ ครั้ง)

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม,

ธัมมัง นะมัสสามิ (กราบ ๑ ครั้ง)

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ,

สังฆัง นะมามิ (กราบ ๑ ครั้ง)

บทชุมนุมเทวดา

ผะริตวานะ เมตตัง สะเมตตา ภะทันตา, อะวิกขิตตะจิตตา ปะริตตัง ภะณันตุ, สัคเค กาเม จะ รูเป คิริสิขะระตะเฏ จันตะลิกเข วิมาเน, ทีเป รัฏเฐ จะ คาเม ตะรุวะนะคะหะเน เคหะวัตถุมหิ เขตเต, ภุมมา จายันตุ เทวา ชะละถะละวิสะเม ยักขะคันธัพพะนาคา, ติฏฐันตา สันติเก ยัง มุนิวะระวะจะนัง สาธะโว เม สุณันตุ.

ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา, ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา, ธัมมัสสะวะนะกาโล อะยัมภะทันตา,

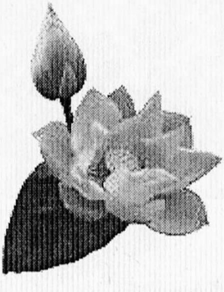

บทนอบน้อมพระพุทธเจ้า

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

(สวด ๓ จบ)

บทขอขมาพระรัตนตรัย

วันทามิ พุทธัง, สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต

วันทามิ ธัมมัง, สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต

วันทามิ สังฆัง, สัพพัง เม โทสัง ขะมะถะ เม ภันเต

บทไตรสรณคมน์ ๑

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ.

สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ.

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ.

ทุติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ.

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ.

ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ,

ตะติยัมปิ สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ.

บทสรรเสริญพระพุทธคุณ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ
วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู
อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา
เทวะ มะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติ

บทสรรเสริญพระธรรมคุณ

สวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก
เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติ.

บทสรรเสริญพระสังฆคุณ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ญายะ ปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ
ยะทิทังจัตตาริ ปุริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา
เอสะ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย
ทักขิเณยโย อัญชะลิกะระณีโย
อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติ

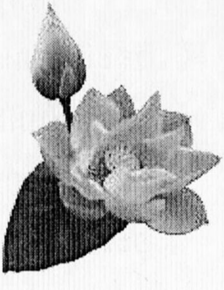

มนต์ประสิทธิ์ประสาทพร

พระพุทธมนต์บทนี้ พรรณนาถึงพระพุทธเจ้าในอดีตว่ามี ๓,๕๘๔,๑๙๒ พระองค์ ล้วนแต่ทรงทำคุณประโยชน์ต่อสัตว์โลก บางท่านอาจสงสัยว่าทำไมจึงมีมากมาย มีอะไรมายืนยันเล่า คงกล่าวได้ว่า พระสัทธรรมคำสอนนี่แหละ เป็นหลักฐาน อย่างดี เพราะเป็นสัจธรรมที่ทุกพระองค์ตรัสรู้เหมือนกัน เมื่อสวดบทนี้ทำให้เรารู้สึก เหมือนว่าได้รับคำอำนวยพรจากพระพุทธเจ้ามากพระองค์ ที่จะทรงคุ้มครองเราให้ปลอดภัย

สัมพุทเธ

สัมพุทเธ อัฏฐะวีสัญจะ ทวาทะสัญจะ สะหัสสะเก
ปัญจะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อะทาเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หันตวา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

สัมพุทเธ ปัญจะปัญญาสัญจะ จะตุวีสะติสะหัสสะเก
ทะสะสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อะทาเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หันตวา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

สัมพุทเธ นะวุตตะระสะเต อัฏฐะจัตตาฬีสะสะหัสสะเก
วีสะติสะตะสะหัสสานิ นะมามิ สิระสา อะหัง
เตสัง ธัมมัญจะ สังฆัญจะ อะทาเรนะ นะมามิหัง
นะมะการานุภาเวนะ หันตวา สัพเพ อุปัททะเว
อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ อะเสสะโต

มนต์อ่อนน้อมพระไตรรัตน์

บทนี้ มีชื่อเรียกอีกอย่างว่า “นะโม ๘ บท” ตามคำขึ้นต้นนะโม และจำนวน คำคาถาแต่ละวรรคที่มี ๘ คำ พอดี เป็นพระราชนิพนธ์ในล้นเกล้าฯ รัชกาล ที่ ๔ ที่ทรงเป็นปราชญ์ทางภาษาบาลี อย่างยิ่ง พระพุทธมนต์บทนี้ มีเนื้อหาพรรณนาคุณของพระรัตนตรัย ว่าสามารถกำจัดภัยอันตราย ทำให้เกิดความสุข สวัสดีแก่ชีวิต

ข้อคิดบทนี้ คือ ผู้จะได้รับความคุ้มครองจากพระรัตนตรัยอย่างจริงแท้ ต้องตั้งใจแน่วแน่ปฏิบัติตามคุณของพระรัตนตรัยอย่างถูกต้องและเป็น ประจำ ถึงจะทำให้เอาชนะอันตรายในชีวิตทุกประการ ทำดีเข้าไว้อย่าได้ท้อแท้ แม้เมื่อความดียังไม่ส่งผล เพราะคนส่วนใหญ่มักท้อถอยเบื่อหน่ายในยามที่ ทำดีแล้วไม่ได้ผลดีตอบแทนอย่างทันใจต้องการ

นโมการอัฏฐกคาถา

นะโม อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ มะเหสิโน
นะโม อุตตะมะธัมมัสสะ สวากขาตัสเสวะ เตนิธะ
นะโม มะหาสังฆัสสาปิ วิสุทธะสีละทิฏฐิโน
นะโม โอมาตยารัทธัสสะ ระตะนัตตะยัสสะ สาธุกัง
นะโม โอมะกาตีตัสสะ ตัสสะ วัตถุตตะยัสสะปิ
นะโมการัปปะภาเวนะ วิคัจฉันตุ อุปัททะวา
นะโมการานุภาเวนะ สุวัตถิ โหตุ สัพพะทา
นะโมการัสสะ เตเชนะ วิธิมหิ โหมิ เตชะวา

มนต์พัฒนาชีวิต

อันความเห็นต่างทางความคิดนั้น มิใช่เกิดแต่ในปัจจุบัน มีมาแต่โบราณ อย่างเรื่องว่า อะไรเป็นมงคลของชีวิต นักคิดยุคนั้นก็นำมาถกสนทนา แต่ไม่ อาจตัดสินปัญหาให้เป็นที่สิ้นสุด จนเมื่อพระพุทธองค์ทรงแสดงมงคลสูตร แก่เทวดาที่เข้าไปทูลถาม ความสงสัยเรื่องนี้ก็ยุติลงด้วยเหตุและผลเป็นที่ประจักษ์ใจ

ที่จริงคนไทยส่วนใหญ่นับถือพระพุทธศาสนา แต่ว่าก็ยังเข้าใจสับสน เรื่องมงคลอยู่ไม่น้อย ด้วยคอยจะไหลตามกระแส เช่น บางทีก็แห่กันปลูกต้นไม้ ด้วยเชื่อว่าเป็นไม้มงคล แต่หากเราเปลี่ยนแนวคิดใหม่ว่า เป็นสิ่งให้ผล ทางจิตวิทยาเท่านั้น หรือคิดกันเพียงว่า ปลูกต้นไม้ก็ดีช่วยโลกนี้ให้ร้อนน้อยลง คงจะเกิดประโยชน์กว่าเป็นไหนๆ เพราะความเจริญหรือเสื่อมในชีวิต มิได้เกิด จากปัจจัยภายนอก เกิดจากภายในตัวเราเอง เช่น เราทำ พูด คิดดี เวลาใด เวลานั้นก็เกิดมงคลกับตัว แต่หากทำ พูด คิดชั่ว ก็เหมือนนำสิ่งอัปมงคลเข้าสู่ตัวเราเช่นกัน ดังนั้นชีวิตของเราจะดีขึ้น หรือต่ำลง อยู่ที่การกระทำของตัวเอง ทั้งสิ้น พระพุทธองค์ จึงตรัสสูตรพัฒนาชีวิตนี้ไว้ ให้ได้นำไปวางแผนพัฒนาชีวิตตน

โดยเริ่มจากการเลือกคบคนเป็นสำคัญ เพราะคนเรานั้น คบคนดี ก็เป็นศรีแก่ตัว คบคนชั่ว ก็พาตัวหมองไหม้ เรื่อยไปจนถึงเรื่องการพัฒนาจิต ให้บริสุทธิ์ผ่องใสห่างกิเลสจนตัดเหตุแห่งการเวียนว่ายตายเกิดในสังสารวัฏเป็นที่สุด

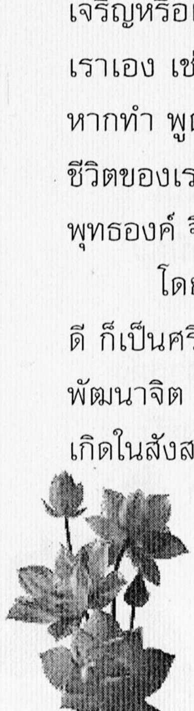

หากพุทธบริษัทพัฒนาตนตามมงคลธรรมหมวดนี้ ชีวิต จะพบ ประโยชน์สุข ทั้งในชาตินี้ ชาติหน้า จนกว่าจะบรรลุมรรคผลนิพพานอย่างแน่แท้

มงคลสูตร

อะเสวะนา จะ พาลานัง ปัณฑิตานัญจะ เสวะนา
ปูชา จะ ปูชะนียานัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง
ปะฏิรูปะเทสะวาโส จะ ปุพเพ จะ กะตะปุญญะตา
อัตตะสัมมาปะณิธิ จะ เอตัมมังคะละมุตตะมัง
พาหุสัจจัญจะ สิปปัญจะ วินะโย จะ สุสิกขิโต
สุภาสิตา จะ ยา วาจา เอตัมมังคะละมุตตะมัง
มาตาปิตุอุปัฏฐานัง ปุตตะทารัสสะ สังคะโห
อะนากุลา จะ กัมมันตา เอตัมมังคะละมุตตะมัง
ทานัญจะ ธัมมะจะริยา จะ ญาตะกานัญจะ สังคะโห
อะนะวัชชานิ กัมมานิ เอตัมมังคะละมุตตะมัง
อาระตี วิระตี ปาปา มัชชะปานา จะ สัญญะโม
อัปปะมาโท จะ ธัมเมสุ เอตัมมังคะละมุตตะมัง
คาระโว จะ นิวาโต จะ สันตุฏฐี จะ กะตัญญุตา
กาเลนะ ธัมมัสสะวะนัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง
ขันตี จะ โสวะจัสสะตา สะมะณานัญจะ ทัสสะนัง
กาเลนะ ธัมมะสากัจฉา เอตัมมังคะละมุตตะมัง
ตะโป จะ พรัหมะจะริยัญจะ อะริยะสัจจานะ ทัสสะนัง
นิพพานะสัจฉิกิริยา จะ เอตัมมังคะละมุตตะมัง
ผุฏฐัสสะ โลกะธัมเมหิ จิตตัง ยัสสะ นะ กัมปะติ
อะโสกัง วิระชัง เขมัง เอตัมมังคะละมุตตะมัง
เอตาทิสานิ กัตวานะ สัพพัตถะมะปะราชิตา
สัพพัตถะ โสตถิง คัจฉันติ ตันเตสัง มังคะละมุตตะมันติ

มนต์พิชิตภูตผี

พระพุทธมนต์บทนี้ มีเนื้อหาพรรณนาถึงคุณพระรัตนตรัย คือ พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ ว่าเป็นผู้ทรงคุณยิ่งใหญ่มหาศาล ท่านจึงเทียบคุณของพระรัตนตรัยว่ามีค่าสุดจะพรรณนาได้

อนึ่ง พระพุทธมนต์บทนี้ คนโบราณนิยมสวดขับไล่ภูตผี ก็เนื่องด้วยมี เหตุการณ์ว่า ครั้งพุทธกาลเมืองเวสาลีประสบกับวิกฤตการณ์ ๓ อย่าง พร้อมกัน คือ ข้าวยากหมากแพง (ทุพภิกขภัย), เกิดโรคร้ายระบาด (โรคภัย), ประชาชน ถูกผีปีศาจเบียดเบียน (อมนุสสภัย) สุดปัญญาที่ผู้ครองเมืองนั้นจะแก้ไข จึงได้ ทูลอาราธนาพระพุทธองค์มาโปรดระงับดับความเดือดร้อน เมื่อพระองค์ทรง รับคำอาราธนาและเสด็จมาถึง ทรงให้พระอานนท์เถระเรียนพระสูตรนี้ แล้วนำไปทำเป็นน้ำพระพุทธมนต์ประพรมทั่วพระนครเวสาลี ปรากฏว่าภัยทั้ง ๓ นี้ก็ระงับดับหายไป บทสวดนี้ จึงเป็นที่มาของการทำน้ำพระพุทธมนต์ในปัจจุบัน

ท่านทั้งหลายคงเห็นแจ้งแก่ใจแล้วว่า อานุภาพของพระรัตนตรัยนั้นมีคุณยิ่งใหญ่เพียงใด คนโบราณถึงได้นำมาสวดไล่ผี ในที่นี้อยากให้ข้อคิดเพิ่มเติมว่า ผีร้ายที่ทำให้ชาวเมืองเวสาลีเดือดร้อนนั้น มันยังจรมาให้สะดุ้งตกใจเป็น ครั้งครา แต่ว่าผีร้าย (อบายมุข) ๖ ตัว คือ

ผีชอบมัวเมาสุรา	ผีบ้าเที่ยวกลางคืนไม่เว้น
ผีชอบเที่ยวเล่นเหลวไหล	ผีชอบเล่นไพ่การพนันทุกชนิด
ผีชอบคบคิดกับคนชั่ว	ผีเกียจคร้านตัวเป็นขน

ดังนั้น เป็นผีที่ใกล้ชิดกับวิถีชีวิตคนเรา จึงมีโอกาสเข้ามาหลอกหลอนได้ทุกวัน สวดบทนี้ไว้เถิดจะเกิดผล ดลให้ผีร้ายเหล่านี้ไม่ให้เข้ามาสิงใจเราแน่แท้

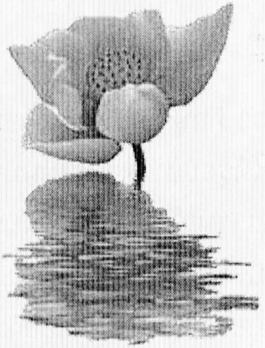

รตนสูตร

ยังกิญจิ วิตตัง อิธะ วา หุรัง วา
สัคเคสุ วา ยัง ระตะนัง ปะณีตัง
นะ โน สะมัง อัตถิ ตะถาคะเตนะ
อิทัมปิ พุทเธ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ

ขะยัง วิราคัง อะมะตัง ปะณีตัง
ยะทัชฌะคา สักยะมุนี สะมาหิโต
นะ เตนะ ธัมเมนะ สะมัตถิ กิญจิ
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ

ยัมพุทธะเสฏโฐ ปะริวัณณะยี สุจิง
สะมาธิมานันตะริกัญญะมาหุ
สะมาธินา เตนะ สะโม นะ วิชชะติ
อิทัมปิ ธัมเม ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ

เย ปุคคะลา อัฏฐะ สะตัง ปะสัฏฐา
จัตตาริ เอตานิ ยุคานิ โหนติ
เต ทักขิเณยยา สุคะตัสสะ สาวะกา
เอเตสุ ทินนานิ มะหัปผะลานิ
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ

เย สุปปะยุตตา มะนะสา ทัฬเหนะ
นิกกามิโน โคตะมะสาสะนัมหิ
เต ปัตติปัตตา อะมะตัง วิคัยหะ
ลัทธา มุธา นิพพุติง ภุญชะมานา
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ

ขีณัง ปุราณัง นะวัง นัตถิ สัมภะวัง
วิรัตตะจิตตายะติเก ภะวัสมิง
เต ขีณะพีชา อะวิรุฬหิฉันทา
นิพพันติ ธีรา ยะถายัมปะทีโป
อิทัมปิ สังเฆ ระตะนัง ปะณีตัง
เอเตนะ สัจเจนะ สุวัตถิ โหตุ

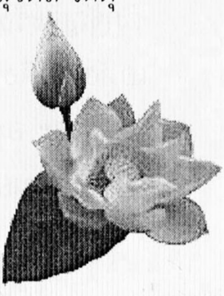

มนต์ขอขมาเจ้าที่เจ้าทาง

พระพุทธมนต์บทนี้ มีเนื้อความกล่าวถึงว่า ภิกษุ ๕๐๐ รูป กราบทูลลา พระพุทธองค์ไปปฏิบัติธรรมในป่าใหญ่ ทำให้รุกขเทวดาที่อยู่ในป่านั้นแปลงกาย เป็นผีหลอกหลอนไม่สามารถปฏิบัติธรรมได้ จึงพากันกลับมาสู่สำนักพระศาสดา แต่พระองค์ตรัสบอกให้กลับไปที่ป่านั้นใหม่ว่า พวกเธอไปโดยไม่เตรียมอาวุธให้ พร้อม เดี๋ยวจะให้ธรรมาวุธแก่พวกเธอไว้ป้องกันตัว แล้วก็ตรัสกรณียเมตตสูตร ให้ฟัง เมื่อท่านกลับไปที่เดิมพอสวดบทนี้นับแต่เริ่มไปถึงเท่านั้น พลันรุกขเทวดา เจ้าที่กลับมีไมตรีจิตให้การต้อนรับ ช่วยอารักขาแก่ภิกษุเหล่านั้นให้บำเพ็ญเพียร โดยสะดวกจนบรรลุมรรคผลนิพพานด้วยกันทุกรูป

จากเรื่องข้างต้น ขอฝากข้อปฏิบัติอย่างหนึ่งว่า จะไปให้ลา จะมาให้ไหว้ นี่ก็เป็นมนต์บอกเจ้าที่เจ้าทางของสถานที่ซึ่งเราเข้าไปอาศัย จักทำให้เราได้รับการคุ้มครองต้อนรับอย่างดีเช่นกัน

พระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม เล่าว่า “คาถา “เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) แนะให้สวดภาวนาเวลาขับรถทำให้ปลอดภัย” ถ้าไม่มองแต่ความขลัง ก็เป็นพลังช่วยเตือนว่า เวลาขับรถ ให้ใจเย็นๆ นะโยม

กรณียเมตตสูตร

เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง
อุทธัง อะโธ จะ ติริยัญจะ อะสัมพาธัง อะเวรัง อะสะปัตตัง
ติฏฐัญจะรัง นิสินโน วา สะยาโน วา ยาวะตัสสะ วิคะตะมิทโธ
เอตัง สะติง อะธิฏเฐยยะ พรัหฺมะเมตัง วิหารัง อิธะมาหุ
ทิฏฐิญจะ อะนุปะคัมมะ สีละวา ทัสสะเนนะ สัมปันโน
กาเมสุ วิเนยยะ เคธัง นะ หิ ชาตุ คัพภะเสยยัง ปุนะเรตีติ

มนต์ป้องกันสัตว์ร้ายที่กีดขวางบนพื้นธรณี

พระพุทธมนต์บทนี้ กล่าวถึงอานุภาพ เมตตาจิตเหมือนกรณียเมตตสูตร แต่บทนี้ เน้นเมตตาจิตที่แผ่ไปให้แก่สัตว์มีพิษร้ายต่างๆ เช่น งู ตะขาบ เป็นต้น เพราะที่เป็นมา ของมนต์กล่าวว่า ภิกษุรูปหนึ่งถูกงูกัดตาย พระพุทธองค์จึงรับสั่งให้ภิกษุแผ่เมตตาจิตแก่งูทุกประเภทด้วยมนต์บทนี้

จากพุทธวิธีที่ทรงใช้ ชี้ให้เห็นถึงวิธี แก้ปัญหาตามแนวทางพระพุทธศาสนา ที่สอนให้มีเมตตาแม้กับสิ่งที่จะเป็นอันตรายแก่ตนไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ก็ตาม เพราะไม่มีประโยชน์อะไรที่จะมาคิดร้ายต่อกัน

แถมท้ายอีกนิด กล่าวกันว่า เวลาพระท่านออกธุดงค์ตามป่า ปัญหาที่มักเกิดขึ้น คือ ถูกผีปีศาจมาทดสอบจิตใจ หรือถูกสัตว์ร้ายฉกกัด ท่านก็ขจัดปัญหาข้อต้นด้วยบทกรณีย์ให้ภูตผีกลับใจ ส่วนข้อหลังก็ใช้ขันธปริตรพิชิต ปัญหานั้น แม้เรามิได้ออกธุดงค์ตามป่าเขาอย่างพระท่าน ก็นำมาใช้สวดป้องกัน ตนได้แล

ขันธปริตร

อัปปะมาโณ พุทโธ อัปปะมาโณ ธัมโม อัปปะมาโณ สังโฆ

ปะมาณะวันตานิ สิริงสะปานิ อะหิ วิจฉิกา สะตะปะที

อุณณานาภี สะระพู มูสิกา กะตา เม รักขา กะตา เม

ปะริตตา ปะฏิกกะมันตุ ภูตานิ โสหัง นะโม ภะคะวะโต

นะโม สัตตันนัง สัมมาสัมพุทธานัง

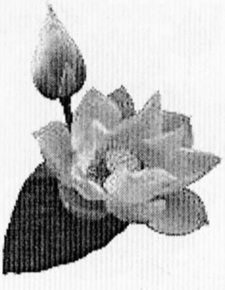

มนต์ป้องกันอัคคีภัย

คำคมสอนใจของไทยมีว่า โจรปล้น ๗ ครั้ง ยังไม่เท่าถูกไฟไหม้ครั้ง เดียว ทำให้เฉลียวคิดว่า อานุภาพของไฟทำลายล้างช่างน่ากลัวเสียกระไร แต่ก็ป้องกันได้ด้วยตั้งอยู่ในความไม่ประมาท แต่ไฟภายใน คือ ไฟราคะ ไฟโทสะ ไฟโมหะ มีอานุภาพมากกว่านัก แต่ก็ระงับดับลงได้หากตั้งมั่น ในสัจธรรมคำสอนของพระพุทธองค์

พระพุทธมนต์บทนี้ นิยมใช้สวดเวลาขึ้นบ้านใหม่ เปิดกิจการใหม่ เพื่อป้องกันอัคคีภัย

วัฏฏกปริตร

อัตถิ โลเก สีละคุโณ   สัจจัง โสเจยยะนุททะยา
เตนะ สัจเจนะ กาหามิ   สัจจะกิริยะมะนุตตะรัง
อาวัชชิตวา ธัมมะพะลัง   สะริตวา ปุพพะเก ชิเน
สัจจะพะละมะวัสสายะ   สัจจะกิริยะมะกาสะหัง
สันติ ปักขา อะปัตตะนา   สันติ ปาทา อะวัญจะนา
มาตา ปิตา จะ นิกขันตา   ชาตะเวทะ ปะฏิกกะมะ
สะหะ สัจเจ กะเต มัยหัง   มะหาปัชชะลิโต สิขี
วัชเชสิ โสพะสะ กะรีสานิ   อุทะกัง ปัต์วา ยะถา สิขี
สัจเจนะ เม สะโม นัตถิ   เอสา เม สัจจะปาระมีติ

ธชัคคสูตร (ย่อ)

อะรัญเญ รุกขะมูเล วา สุญญาคาเร วะ ภิกขะโว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อท่านทั้งหลายอยู่ในป่า หรืออยู่โคนไม้ หรืออยู่ในเรือนว่างเปล่าก็ตาม

อะนุสสะเรถะ สัมพุทธัง ภะยัง ตุมหากะ โน สิยา

พึงระลึกถึงพระสัมพุทธเจ้าเถิด ความกลัวก็จะไม่พึงมีแก่ท่านทั้งหลาย

โน เจ พุทธัง สะเรยยาถะ โลกะเชฏฐัง นะราสะภัง

แต่ถ้าท่านทั้งหลาย ระลึกถึงพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นผู้เจริญแห่งโลก เป็นผู้ประเสริฐแห่งนรชน มิได้ไซร้

อะถะ ธัมมัง สะเรยยาถะ นิยยานิกัง สุเทสิตัง

ก็พึงระลึกถึงพระธรรม อันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ที่เราแสดงไว้ดีแล้วเถิด

โน เจ ธัมมัง สะเรยยาถะ นิยยานิกัง สุเทสิตัง

แต่ถ้าท่านทั้งหลาย ระลึกถึงพระธรรม อันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ที่เราแสดงไว้ดีแล้ว มิได้ไซร์

อะถะ สังฆัง สะเรยยาถะ ปุญญักเขตตัง อะนุตตะรัง

ก็พึงระลึกถึงพระสงฆ์ ผู้เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่าเถิด

เอวัมพุทธัง สะรันตานัง ธัมมัง สังฆัญจะ ภิกขะโว

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมื่อท่านทั้งหลาย มาระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ อยู่ดังนี้

ภะยัง วา ฉัมภิตัตตัง วา โลมะหังโส นะ เหสสะตีติ ฯ

ความกลัวก็ดี ความหวาดสะดุ้งก็ดี ความขนพองสยองเกล้าก็ดี จักไม่มีขึ้นได้ แลฯ

มนต์ป้องกันใจไม่ให้เมามัว

พระพุทธมนต์บทนี้ พระพุทธองค์ทรงแสดงโทษของกามคุณ แก่ภิกษุหนุ่มรูปหนึ่งที่กระสันอยากลาสิกขา จึงนำเรื่องในอดีตของพระองค์มาแสดงให้ฟังว่าครั้งที่เสวยพระชาติเป็นพญานกยูงโพธิสัตว์ เวลาก่อนและหลังออกหาอาหาร จะท่องมนต์บูชาพระอาทิตย์ และพระรัตนตรัยเป็นประจำ แต่ครั้นถูกบ่วงบาศของกามคุณที่นายพรานนำนางนกยูงสาวมาล่อให้หลงจึงถูกจับจนเกือบสิ้นชีวิต บทนี้ ให้ข้อคิดว่า ถ้าตกอยู่ใน อำนาจสิ่งที่มาทำให้ตนหลงใหล จะทำให้ชีวิตเดือดร้อนนอนทุกข์ ต้อง ปลุกสติให้มั่นคง ใจจะได้ไม่หลงจนลืมตัว นิยมสวดก่อนออกจากบ้านและ กลับเข้าบ้านหลังทำงาน เพื่อความปลอดภัยทั้งยามหลับและตื่น

โมรปริตร

อุเทตะยัญจักขุมา เอกะราชา หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาโส ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ ทิวะสัง เย พราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม เต เม นะโม เต จะ มัง ปาละยันตุ นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา โมโร จะระติ เอสะนา.

อะเปตะยัญจักขุมา เอกะราชา หะริสสะวัณโณ ปะฐะวิปปะภาโส ตัง ตัง นะมัสสามิ หะริสสะวัณณัง ปะฐะวิปปะภาสัง ตะยัชชะ คุตตา วิหะเรมุ รัตติง เย พราหมะณา เวทะคุ สัพพะธัมเม เต เม นะโม เต

จะ มัง ปาละยันตุ นะมัตถุ พุทธานัง นะมัตถุ โพธิยา นะโม วิมุตตานัง นะโม วิมุตติยา อิมัง โส ปะริตตัง กัตวา โมโร วาสะมะกัปปะยีติ

มนต์ขับไล่สิ่งชั่วร้าย

พระพุทธมนต์บทนี้ เป็นคาถาที่ท้าวมหาราชทั้ง ๔ ของสวรรค์ชั้นจาตุมมหาราชิกา ถือว่าเป็นสวรรค์ขั้นแรกสุดของสวรรค์ ๖ ชั้น มีวิมานอยู่บนยอดเขายุคนธร คือ ท้าวธตรฐ จอมคนธรรพ์, ท้าววิรุฬหก จอมกุมภัณฑ์, ท้าววิรูปักษ์ จอมนาค, ท้าวเวสสุวรรณ จอมยักษ์ ท้าวเธอมีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา แต่เกรงว่าบริวารที่ไม่เลื่อมใสจะไปรบกวนการปฏิบัติธรรมของพระสาวก จึงตกลงกันผูกมนต์บทนี้ ที่อาฏานาฏิยนคร จึงมีชื่อเรียกตามชื่อเมืองที่แต่งนั่นเอง

โดยเนื้อหาในบทมนต์ ก็แต่งเป็นบทสวดสรรเสริญคุณของพระพุทธเจ้า ๗ พระองค์ คือ พระวิปัสสีพุทธเจ้า พระสิขีพุทธเจ้า พระเวสสภูพุทธเจ้า พระกกุสันธพุทธเจ้า พระโกนาคมนพุทธเจ้า พระกัสสปพุทธเจ้า และพระโคดมพุทธเจ้าองค์ปัจจุบัน ครั้นแต่งมนต์บทนี้เสร็จ ก็ประกาศแก่บริวารทั้งหลายว่า เวลาใดที่ได้ยินเสียงผู้ใดสวดสาธยายมนต์บทนี้ ให้ถือว่าผู้นั้นได้อยู่ในเขตรักษาของธรรม ห้ามพวกเจ้าเข้าไปทำอันตราย ใครไม่เชื่อฟังจะถูกลงโทษอย่างรุนแรง เพราะถือว่าได้ทำร้ายบุคคลผู้เลื่อมใสพระรัตนตรัยเช่นกับเรา เมื่อ ป่าวประกาศแก่บริวารแล้ว ท้าวเธอทั้ง ๔ ก็มาเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ เพื่อถวายมนต์บทนี้ให้พระสงฆ์นำไปสวดสาธยาย จนกลายเป็นตำนาน สวดภาณยักษ์เพื่อกำจัดสิ่งชั่วร้ายในปัจจุบัน

บทนี้ที่มีอานุภาพขับไล่ความชั่วร้ายออกไปได้ ด้วยอาศัยการอ้างถึง อำนาจคุณความดีของพระพุทธเจ้าถึง ๗ พระองค์เป็นสำคัญ ถึงกระนั้น ยักษ์มารที่ควรจะขับไล่ออกไปจากตัวเป็นอันดับแรก คือ ความโลภ โกรธ หลงนั่นเอง

อาฏานาฏิยปริตร

วิปัสสิสสะ นะมัตถุ จักขุมันตัสสะ สิรีมะโต
สิขิสสะปิ นะมัตถุ สัพพะภูตานุกัมปิโน
เวสสะภุสสะ นะมัตถุ นหาตะกัสสะ ตะปัสสิโน
นะมัตถุ กะกุสันธัสสะ มาระเสนัปปะมัททิโน
โกนาคะมะนัสสะ นะมัตถุ พราหมะณัสสะ วุสีมะโต
กัสสะปัสสะ นะมัตถุ วิปปะมุตตัสสะ สัพพะธิ
อังคีระสัสสะ นะมัตถุ สักยะปุตตัสสะ สิรีมะโต
โย อิมัง ธัมมะมะเทเสสิ สัพพะทุกขาปะนูทะนัง
เย จาปิ นิพพุตา โลเก ยะถาภูตัง วิปัสสิสุง
เต ชะนา อะปิสุณา มะหันตา วีตะสาระทา
หิตัง เทวะมะนุสสานัง ยัง นะมัสสันติ โคตะมัง
วิชชาจะระณะสัมปันนัง มะหันตัง วีตะสาระทัง
วิชชาจะระณะสัมปันนัง พุทธัง วันทามะ โคตะมันติ

มนต์กำจัดโรคในร่างกาย

พระพุทธมนต์บทนี้ เป็นคาถาที่ท่านแต่งรวมใจความพระสูตร ๓ สูตร คือ มหากัสสปโพชฌังคสูตร มหาโมคคัลลานโพชฌังคสูตร มหาจุนทโพชฌังคสูตร ทั้ง ๓ พระสูตร กล่าวถึงอานิสงส์การเจริญโพชฌงค์ ๗ เหมือนกัน

โพชฌังคปริตร เป็นบทสวดประเภทสัจกิริยา แปลว่า การตั้งความสัตย์ หรือสัจจาธิษฐาน แปลว่า การอธิษฐานใจโดยอ้างสัจจะ ให้สังเกตดูคำสวดท้ายบทที่ว่า “เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา” เป็นการสวดเพื่อตั้งสัจกิริยา หรือสัจจาธิษฐาน

การรักษาโรควิธีนี้ พระพุทธเจ้าทรงเคยใช้รักษาพระพุทธบิดา พระเจ้าสุทโธทนะซึ่งประชวรหนัก พระพุทธองค์เสด็จไปเยี่ยมแล้วทรงอธิษฐานจิตให้โรคในกายของพระบิดาระงับ ใช้พระหัตถ์ลูบพระเศียรพระบิดา พระอานนท์ลูบพระหัตถ์ขวา พระนันทะลูบพระหัตถ์ซ้าย พระราหุลลูบพระปฤษฎางค์ (หลัง) ปรากฏว่าอาการประชวรของ พระพุทธบิดาหายไปจากพระวรกายเสียสิ้น

ดังนั้น หัวใจสำคัญของการรักษาโรคด้วยวิธีนี้อยู่ที่การตั้งสัจจะระลึกถึงความจริง ๒ ประการ ได้แก่ ความจริงของบทสวด คือ เชื่อมั่นว่า พระพุทธเจ้าทรงใช้โพชฌังคปริตรรักษาพระมหาโมคคัลลานะ เป็นต้นหายจากอาพาธได้จริง และสัจบารมีของผู้ทำสัจกิริยา คือ บุญกุศลความดีของผู้ทำสัจกิริยามีมาก

เมื่อเชื่อมั่นอย่างนี้ ขณะกล่าวคำสวด และใจของผู้สวดตรงกันเป็น ความจริงแล้ว จึงเกิดปิติความอิ่มใจ เมื่อรวมกับอานุภาพพระรัตนตรัย ย่อมเกิดเป็นพลังพุทธมนต์อันยิ่งใหญ่รักษาโรคให้หายได้

๑๘

โพชฌังคปริตร

โพชฌังโค สะติสังขาโต ธัมมานัง วิจะโย ตะถา
วิริยัมปีติปัสสัทธิ โพชฌังคา จะ ตะถาปะเร
สะมาธุเปกขะโพชฌังคา สัตเตเต สัพพะทัสสินา
มุนินา สัมมะทักขาตา ภาวิตา พะหุลีกะตา
สังวัตตันติ อะภิญญายะ นิพพานายะ จะ โพธิยา
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา

เอกัสมิง สะมะเย นาโถ โมคคัลลานัญจะ กัสสะปัง
คิลาเน ทุกขิเต ทิสวา โพชฌังเค สัตตะ เทสะยิ
เต จะ ตัง อะภินันทิตวา โรคา มุจจิงสุ ตังขะเณ
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา

เอกะทา ธัมมะราชาปิ เคลัญเญนาภิปีฬิโต
จุนทัตเถเรนะ ตัญเญวะ ภะณาเปตวานะ สาทะรัง
สัมโมทิตวา จะ อาพาธา ตัมหา วุฏฐาสิ ฐานะโส
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา

ปะหีนา เต จะ อาพาธา ติณณันนัมปิ มะเหสินัง
มัคคาหะตะกิเลสา วะ ปัตตานุปปัตติธัมมะตัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โสตถิ เต โหตุ สัพพะทา

*เต บางทีก็นิยมว่า ถ้าสวดให้แก่ตนเองโดยเฉพาะให้เปลี่ยนเป็น เม

*อ่านอธิบายโดยละเอียดได้จากหนังสือโพชฌังคปริตร พุทธฤทธิ์พิชิตโรค และพิชิตกรรมร้ายหายป่วยๆ

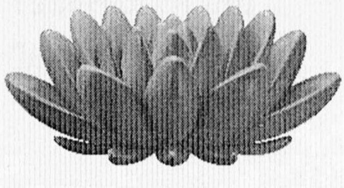

มนต์ขจัดฝันร้ายให้กลายดี

พระพุทธมนต์บทนี้ เป็นคาถาที่โบราณาจารย์ท่านแต่งขึ้น โดยอ้างอิง เอาคุณของพระรัตนตรัย มาช่วยบำบัดลางสังหรณ์ในทางร้ายๆ เช่น จาก ความฝันที่ทำให้ต้องสะดุ้งตกใจกลัว เป็นต้น ซึ่งเรื่องร้ายๆ เหล่านี้บางทีอยู่เหนือวิสัยของคนธรรมดาสามัญอย่างเราท่านจะป้องกันได้ ต้องพึ่งพาอาศัยท่านผู้มีคุณยิ่งกว่าตนมาปัดเป่าลางร้ายนั้น

การสวดมนต์บทนี้ ในขณะที่มีนิมิตให้เกิดความไม่สบายใจ เป็นสิ่งที่ทำได้ ไม่ผิดหลักพระพุทธศาสนา เปรียบดังว่า หมอที่รักษาคนไข้ แม้จะทราบว่า เป็นโรคร้ายก็ยังรักษากำลังใจคนไข้ไม่ให้กลัวตกใจ อาจรักษาชีวิตคนไข้ให้ ยืนยาวได้ ในยามเจอเรื่องร้ายๆ เมื่อสวดบทนี้ย่อมชักนำใจให้เลื่อมใสใน คุณพระรัตนตรัย เป็นโอกาสให้ได้คิดทำบุญกุศล ความดีงาม บุญกุศลที่ทำนี้เอง จะช่วยปกปักรักษาปัดเป่าลางร้ายนั้นให้หมดไป

อภยปริตร

ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง พุทธานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ
ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง ธัมมานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ
ยันทุนนิมิตตัง อะวะมังคะลัญจะ โย จามะนาโป สะกุณัสสะ สัทโท
ปาปัคคะโห ทุสสุปินัง อะกันตัง สังฆานุภาเวนะ วินาสะเมนตุ

มนต์ให้มีความปลอดภัยในการคลอดบุตร

พระพุทธมนต์บทนี้ พระพุทธองค์ประทานแก่ท่านพระองคุลิมาลนำไป สวดสาธยายโปรดหญิงครรภ์แก่คนหนึ่งซึ่งตกใจกลัวหลังจากที่นางเห็นท่าน ขณะออกบิณฑบาต เพราะเหตุแห่งความตกใจนั้นทำให้นางเจ็บครรภ์จะ คลอดบุตรแต่คลอดไม่ได้เพราะตัวหนีไปติดคาอยู่กับรั้วบ้านต้องทรมานสุดกำลัง พระเถระเห็นเช่นนั้นแต่ไม่รู้จะช่วยอย่างไรดี เมื่อกลับถึงวัดจึงเล่าเรื่องนี้ ให้พระพุทธองค์ทรงทราบ พระองค์จึงแนะมนต์บทนี้ ที่มีเนื้อความว่า "ดูกร น้องหญิง นับแต่เราเกิดโดยอริยชาติ ก็มิได้มีความจงใจที่จะทำลายชีวิตสัตว์ ด้วยความจริงข้อนี้ ขอความสวัสดีจงมีแก่เธอและบุตรในครรภ์" ปรากฏว่า เมื่อท่านไปสวดให้ฟังจบลงเท่านั้น นางก็คลอดบุตรปลอดภัยทั้งแม่และลูก

ข้อคิดประจำบทนี้มีว่า อานุภาพของสัจจะ คือ ความจริง เป็นสิ่งที่ ไม่ตาย ทั้งสามารถช่วยตน คนอื่นให้พ้นเรื่องเลวร้ายได้ด้วย และเคล็ดวิธีที่จะ ใช้บทนี้ให้ได้ผล คนโบราณแนะนำว่า ต้องทำตนให้ตั้งอยู่ในอริยธรรมของชาวบ้าน คือ ศีล ๕ ก่อน ดังนั้น ก่อนสวดบทนี้ควรสมาทานศีล ๕ จะได้ผลดียิ่งขึ้น

อังคุลิมาลปริตร

ยะโตหัง ภะคินิ อะริยายะ ชาติยา ชาโต นาภิชานามิ
สัญจิจจะ ปาณัง ชีวิตา โวโรเปตา,
เตนะ สัจเจนะ โสตถิ เต
โหตุ โสตถิ คัพภัสสะ (สวด ๓ จบ)

มนต์พุทธคุณครอบจักรวาล

พระพุทธมนต์บทนี้ ทีแรกหนักใจจะอธิบายอย่างไรดีเพราะหาที่มาไม่พบ จากหนังสือสวดมนต์ฉบับต่างๆ ที่ใช้ประจำจนเหมือนมีอะไรดลจิตทำให้นึกคิดถึงหนังสือตำนานพระปริตรของท่านเจ้าประคุณสมเด็จพระมหาธีราจารย์ (นิยม ฐานิสฺสรมหาเถร) วัดชนะสงคราม

เมื่อเปิดอ่านเลยช่วยให้คลายสงสัย เพราะเจ้าประคุณสมเด็จฯ ท่าน เล่าว่า บทนี้แปลกตั้งแต่มีชื่อเป็นไทยๆ คือ มงคลจักรวาล จึงสันนิษฐาน ว่าน่าจะแต่งในเมืองไทยนี่แหละ โดยท่านผู้แต่งได้อ้างเอาอานุภาพของ พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ มาเป็นคำตั้งสัจกิริยาให้มีผล กำจัดทุกข์โศกโรคภัย

และที่ท่านเรียกชื่อบทสวดว่า มงคลจักรวาล เป็นเพราะจักรวาลในเวลามีนับแสนโกฏิ แต่จักรวาลเหล่านั้นไม่มีพระพุทธเจ้าเสด็จอุบัติ เมื่อไม่มีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ก็ไม่มี แต่จักรวาลที่มนุษย์อาศัย อยู่นี้ มีพระพุทธเจ้าเสด็จอุบัติตรัสสอนพระธรรม มีพระสงฆ์สาวกดำรง สืบต่อมา จึงเรียกว่า เป็นมงคลจักรวาล และเมื่อบทสวดนี้อ้างอานุภาพ คุณพระรัตนตรัย จึงได้ชื่อว่า มงคลจักรวาล ด้วย

ท่านคงคิดใช่ไหมว่า ชื่อมงคลจักรวาลใหญ่ ต้องมีมงคลจักรวาลน้อย ด้วยสิ มีคำตอบว่า ใช่ แต่ใช้สวดต่างเวลากัน มงคลจักรวาลใหญ่นั้น มีเนื้อหาที่ยาวกว่า ท่านใช้เวลาเจริญพระพุทธมนต์

ส่วนบทมงคล จักรวาลน้อยนั้น มีเนื้อหาสั้นกว่า พระใช้สวดเวลาให้พรญาติโยม ต่อจาก ยถา... สัพพี... จึงมิใช่เป็นอีกจักรวาลหนึ่ง

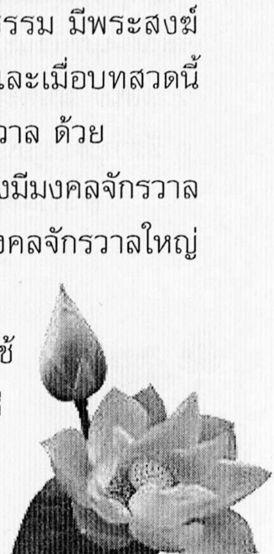

มงคลจักรวาลใหญ่

สิริธิติมะติเตโชชะยะสิทธิมะหิทธิมะหาคุณาปะริมิตะปุญญา-ธิการัสสะ สัพพันตะรายะนิวาระณะสะมัตถัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ทวัตติงสะมะหาปุริสะลักขะณานุภาเวนะ อะสีตยา-นุพยัญชะนานุภาเวนะ อัฏฐุตตะระสะตะมังคะลานุภาเวนะ ฉัพ-พัณณะรังสิยานุภาเวนะ เกตุมาลานุภาเวนะ ทะสะปาระมิตานุภาเวนะ ทะสะอุปะปาระมิตานุภาเวนะ ทะสะประมัตถะปาระมิตานุภาเวนะ สีละสะมาธิปัญญานุภาเวนะ พุทธานุภาเวนะ ธัมมานุภาเวนะ สังฆานุภาเวนะ เตชานุภาเวนะ อิทธานุภาเวนะ พะลานุภาเวนะ เญยยะธัมมานุภาเวนะ จะตุราสีติสะหัสสะธัมมักขันธานุภาเวนะ นะวะโลกุตตะระธัมมานุภาเวนะ อัฏฐังคิกะมัคคานุภาเวนะ อัฏฐะ-สะมาปัตติยานุภาเวนะ ฉะพะภิญญานุภาเวนะ จะตุสัจจะญาณา นุภาเว นะ ทะสะพะละญาณานุภาเวนะ สัพพัญญุตะญาณานุภาเวนะ เมตตากะรุณามุทิตาอุเปกขานุภาเวนะ สัพพะปะริตตานุภาเวนะ ระตะนัตตะยะสะระณา-นุภาเวนะ ตุยหัง สัพพะโรคะโสกุปัททะวะทุกขะโทมะนัสสุปายาสา วินัสสันตุ สัพพะอันตะรายาปิ วินัสสันตุ สัพพะสังกัปปา ตุยหัง สะมิชฌันตุ ทีฆายุตา ตุยหัง โหตุ สะตะวัสสะชีเวนะ สะมังคิโก โหตุ สัพพะทา,

อากาสะปัพพะตะวะนะภูมิคังคามะหาสะมุททา อารักขะกา

เทวะตา สะทา ตุมเห อะนุรักขันตุ

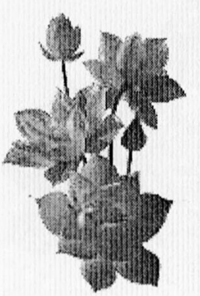

มนต์ชนะแปดทิศ พิชิตแปดสถานการณ์

พระพุทธมนต์บทนี้ มีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการว่า ชยมงคลอัฏฐกคาถา แปลโดยความว่า คาถาที่ว่าด้วยชัยชนะอันเป็นมงคลของพระพุทธเจ้า ๘ ครั้ง แต่เรามักจะจำกันสั้นๆ ว่า คาถาพาหุง ตามคำขึ้นต้นของบทสวดนั้น หรือบางคราก็เรียกกันว่า ถวายพรพระ เพราะว่ากันว่า บทนี้แต่งขึ้น เพื่อถวายพระพรแด่พระเจ้าแผ่นดินในเวลาออกรบทัพจับศึกให้มีชัยชนะเหมือนดังพระบรมศาสดาทรงเอาชนะผู้มาเข้าผจญ มนต์บทนี้ โบราณาจารย์ ผู้ประพันธ์ ได้ประมวลเอาชัยชนะ ๘ ครั้ง ของพระพุทธองค์มากล่าวอ้างเป็น สัจวาจา ให้มีอานุภาพรักษาตน ผ่านพ้นอุปสรรคปัญหา โดยท่านว่าอานิสงส์ แต่ละบทไว้เป็นฝอยคาถาดังนี้

บทที่ ๑ ว่าถึงชัยชนะของพระพุทธองค์ ที่ทรงมีต่อพญามารในวัน ตรัสรู้ ด้วยธรรมวิธี มีทานบารมี เป็นต้น มีอานิสงส์ที่ท่านประพันธ์ไว้ว่า “บทนี้ภาวนา มีคุณหนักหนา แก่คนทั้งหลาย แก้คุณภูตผี ทั้งปีศาจร้าย ให้เสื่อมสูญหาย หมดสิ้นราคี”

บทที่ ๒ ว่าถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้า ที่ทรงมีต่ออาฬวกยักษ์ ด้วยขันติธรรมวิธี มีอานิสงส์ที่ท่านประพันธ์ไว้ว่า “บทสองมารา เมื่อจะกินยา ให้เสกทุกที ทั้งสะเดาะโรค สิ้นโศกโรคี มีคุณเหลือที่ จะสรรบรรยาย”

บทที่ ๓ ว่าถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้า ที่ทรงมีต่อช้างนาฬาคิรี ด้วยเมตตาธรรมวิธี มีอานิสงส์ที่ท่านประพันธ์ไว้ว่า “บทสามนาฬา เมื่อจะ เข้าป่าสู่ดงพงไพร มวลสัตว์นานา ไม่กล้าเข้าใกล้ เกรงเดชมากมาย จงได้ภาวนา”

บทที่ ๔ ว่าถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้า ที่ทรงมีต่อองคุลิมาลโจร ด้วยอิทธิวิธี มีอานิสงส์ที่ท่านประพันธ์ไว้ว่า “เมื่อไปต่างเมือง จะให้รุ่งเรือง จงเร่งภาวนา อุกขิตบทนี้ แสนดีนักหนา ฝูงชนเห็นหน้า รักใคร่ไมตรี หมั่นเจริญ บ่อยๆ ลาภจะเลื่อนลอย เหมือนดังวารี ถ้าได้บูชา สิ้นทุกราตรี ลาภจะเกิดมี ทุกวันเวลา”

พุทธชัยมงคลคาถา (พาหุง)

(๑) พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๒) มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาพะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๓) นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๔) อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

**เต บางทีก็นิยมว่า ถ้าสวดให้แก่ตนเองโดยเฉพาะให้เปลี่ยนเป็น เม

บทที่ ๕ ว่าถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้า ที่ทรงมีต่อนางจิญจมาณวิกา ด้วยสันติโสมวิธี มีอานิสงส์ที่ท่านประพันธ์ไว้ว่า "ถ้ามีศัตรู มาทำข่มขู่ จู่โจม บีฑา จงให้รำพึง ถึงพระคาถา บทกัตวา ว่าให้ขึ้นใจ ศัตรูใจโหด จะเกิด ปราโมทย์ ชื่น ชมฤทัย เคยเกลียดกลับภักดิ์ สมัครรักใคร่ เป็นมิตรต่อไป ตราบเท่ามรณา

บทที่ ๖ ว่าถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้าทรงมีต่อสัจจกนิครนถ์ ด้วย พระปัญญาคุณ มีอานิสงส์ที่ท่านประพันธ์ไว้ว่า "ภาวนาบทนี้ คุณค่าย่อมมี ดีนักดีหนา เขาจะเชื่อฟัง ถ้อยคำนานา ไม่มีกังขา ระแวงแคลงใจ"

บทที่ ๗ ว่าถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้า ที่ทรงมีต่อนันโทปนันทนาคราช ด้วยวิธีแสดงฤทธิ์ มีอานิสงส์ที่ท่านประพันธ์ไว้ว่า "บทนี้ศักดิ์สิทธิ์ สำหรับดับพิษ โดยพลันฉับไว ไม่เลือกว่าฤทธิ์ อสรพิษไรๆ แก้ได้ดังใจ ด้วย บทนันโท"

บทที่ ๘ ว่าถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้าที่ทรงมีต่อท้าวพกพรหม ด้วยเทศนาญาณวิธี มีอานิสงส์ที่ท่านประพันธ์ไว้ว่า "เมื่อจะผจญ กับเหล่าปวงชน ได้ดั่งมโน จะแก้ปัญหา หรือว่าจะโต้ วาทีชัยโย ต้องมีแก่เรา"

วรรคสุดท้าย เป็นบทสรุปถึงอานิสงส์การสวดพระคาถาพาหุงทั้ง ๘ บท ดังมีอานิสงส์ที่ท่านประพันธ์ไว้ว่า

"พาหุงแปดบท ท่านได้กำหนด พระคุณมากมี ถ้าหากจะเปรียบเทียบ ด้วยธรณี นั่นแหละเห็นที พอเท่าเทียมกัน

ถ้าหากเป็นความ อย่าได้ครั่นคร้าม ทำใจให้มั่น จงตักน้ำมา อย่าช้า เร็วพลัน เทียนหนึ่งเล่มนั้น อย่าได้ลืมหลง

สิบนิ้วประนม ยอกรบังคม แด่พุทธองค์ แล้วกล่าวคาถา พาหุง โดยจงแปดบทจบลง หยดเทียนทันใด

เสร็จแล้วเขียนชื่อ เร่งเอามาถือ เสกซ้ำลงไป แล้วเอาวารี ชุบขยี้ ทันใด ความจะสูญไป ดุจดังทิ้งไข่ เหนือก้อนศิลา

จงจำให้แน่ จบเท่านี้แล อย่าได้กังขา จำไม่ขึ้นใจ ก็ได้ผลช้า ดุจดังมรรคา ที่ไม่เคยเดิน"

(๕) กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๖) สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๗) นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

(๘) ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

มนต์ประสาทพรกิจการให้สัมฤทธิผล

พระพุทธมนต์บทนี้ ๒ บทแรก เป็นคาถาที่โบราณาจารย์ท่านแต่งขึ้นใหม่ เพื่อประสงค์ให้เป็นการอำนวยอวยพรชัยแก่ท่านผู้เป็นเจ้าภาพ และ ผู้มาร่วมงานในมงคลพิธี มีความหมายแต่ละตอน ดังนี้

ตั้งแต่ มะหาการุณิโก....ถึง ชะยะมังคะลัง มีเนื้อหาพรรณนาสรรเสริญ พระมหากรุณาคุณของพระพุทธองค์โดยเฉพาะว่า ทรงบำเพ็ญบารมีให้เต็ม เปี่ยมก็เพื่อประโยชน์ของสรรพสัตว์ทั้งหลาย เพราะเมื่อพระองค์ได้ตรัสรู้แล้ว ก็ทรงนำมาสั่งสอนสัตว์โลกให้ได้บรรลุตาม เพื่อข้ามพ้นการเวียนว่ายตายเกิด

เป็นต้น แล้วก็นำความจริงข้อนี้มาเป็นสัจวาจาขอให้ชัยมงคลจงมีแก่ตน

ตั้งแต่ ชะยันโต...ถึง ปะโมทะติ มีเนื้อหากล่าวถึงชัยชนะของพระพุทธเจ้าที่ทรงมีต่อพญามารในวันตรัสรู้นั้น นำมาตั้งเป็นคำสัตยาธิษฐาน ขอให้ประทานความเป็นมงคลให้ เข้าในลักษณะว่า ผู้ให้ ต้องมีสิ่งที่ตน จะให้เสียก่อน แน่นอนว่าอานุภาพของพระพุทธองค์มีปรากฏอยู่แล้ว ดังนั้นจึงเป็นการขอความเป็นมงคลจากท่านผู้สามารถให้กับเราได้

ส่วนในวรรคสุดท้ายตั้งแต่ สุนักขัตตัง...ถึง ปะทักขิเณ เป็นคาถา ที่ท่านตัดย่อมาจากสุปุพพัณหสูตร นำมาต่อท้าย โดยอ้างถึงและยืนยันว่าฤกษ์งามยามดีมีแก่บุคคลได้จริง หากว่าสิ่งที่ทำทางกาย วาจา และใจนั้นเป็นกรรมดี

พระพุทธมนต์บทนี้ นิยมสวดเวลาขึ้นบ้านใหม่ เปิดกิจการใหม่ และเวลาพระท่านพรมน้ำพระพุทธมนต์ก็จะสวดบทนี้อำนวยพรชัยให้สุขสมหวัง แต่ทั้งนี้ไม่ใช่ว่าพระท่านอวยพรให้แล้วสิ่งที่คาดหวังจะสำเร็จดังใจทุกอย่าง เพราะหากท่านประพฤติตัวในทางทุจริตผิดศีลธรรม มีความเกียจคร้าน ไม่ขยันทำการงาน แม้จะไปเที่ยวขอพรให้หลวงพ่อวัดนั้นวัดนี้รดน้ำมนต์เพื่อให้รวย ให้ก้าวหน้านั้นอย่าไปหวัง ทุกอย่างผลจะดีมันอยู่ที่เหตุด้วย

บทชัยปริตร (มหากา)

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง
ปูเรตวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง
เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลัง
ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัฑฒะโน
เอวัง ตวัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล
อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร
อะภิเสเก สัพพะพุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติ
สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง
สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัหมะจาริสุ
ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง
ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธี เต ปะทักขิณา
ปะทักขิณานิ กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณ,

*คำที่ขีดเส้นใต้บางทีก็นิยมว่า ถ้าสวดให้แก่ตนเองโดยเฉพาะให้เปลี่ยนเป็น **อะหัง วิชะโย โหมิ ชะยามิ** เปลี่ยน **เต** เป็น **เม**

มนต์อันเชิญคุณพระประดิษฐานในตน

พระคาถาชินบัญชร เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต พรหมรังสี) แห่งวัดระฆังโฆสิตาราม ได้ค้นพบจากคัมภีร์ใบลานเก่า จารึกด้วยภาษาสิงหล

เห็นว่าเป็นคาถาที่ทรงอานุภาพมีความศักดิ์สิทธิ์ จึงนำมาดัดแปลงแก้ไข เพิ่มเติมเนื้อหาให้มีความสมบูรณ์ ถูกต้องตามฉันทลักษณ์ทางภาษาบาลี และ ให้เกิดเป็นสิริมงคลแก่ผู้สวดภาวนาทุกประการ

ชินบัญชร แปลว่า กรง หรือเกราะป้องกันของพระชินสีห์ เป็น พระคาถาสวดอัญเชิญพระพุทธเจ้าผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ๒๘ พระองค์ มีพระพุทธเจ้าพระนามว่าตัณหังกร เป็นต้น พระอสีติมหาสาวก ๘๐ รูปผู้มีคุณวิเศษแตกต่างกันไป อัญเชิญพระสูตรต่างๆ ที่ถือว่าเป็นพระพุทธมนต์อันศักดิ์สิทธิ์ และมีอานุภาพให้คุณในด้านต่างๆ มาสถิตที่เส้นผม ศีรษะ กลางกระหม่อม และทุกส่วนร่างกายของผู้สวดภาวนา เพื่อให้อานุภาพแห่งพระพุทธเจ้า พระสาวก และพระสูตรนั้น มาช่วยเป็นเกราะคุ้มกันภัยอันตราย ต่างๆ มิให้เข้าทำร้ายได้

พระคาถาชินบัญชรนี้ ผู้สวดภาวนาอยู่เป็นประจำสม่ำเสมอ ย่อมได้รับ อานิสงส์มากมาย ๑๐๘ ประการ ดังคำที่ว่า **"ฝอยท่วมหลังช้าง"** คือไม่อาจ พรรณนาได้หมด ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ พระอรหันตสาวก ๘๐ รวมถึงพลานุภาพแห่งพระสูตรทั้งหลายที่ได้อัญเชิญมาสถิตทั่วสรรพางค์กายทำให้สิริมงคลทั้งหลายไหลรวมเข้าทั่วทุกเซลล์ร่างกาย ทำให้ปราศจาก โรคภัย ปัญญาผ่องใส จิตใจเบิกบาน ความจำเป็นเลิศ ความอับโชคเคราะห์ร้าย ศัตรูหมู่มารไม่กล้ำกราย แคล้วคลาดปลอดภัยทั้งทางบก ทางน้ำ ทางอากาศ

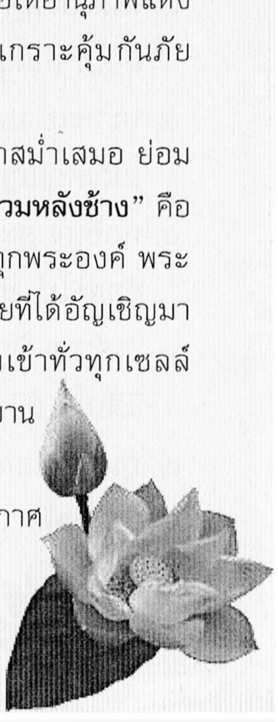

พระคาถาชินบัญชร

ปุตตะกาโม ละเภ ปุตตัง ธะนะกาโม ละเภ ธะนัง
อัตถิ กาเย กายะญายะ เทวานัง ปิยะตัง สุตะวา
อิติปิ โส ภะคะวา ยะมะราชาโน ท้าวเวสสุวัณโณ
มะระณัง สุขัง อะระหัง สุคะโต นะโม พุทธายะ
โตเสนโต วะระธัมเมนะ โตสัฏฐาเน สิเว วะเร
โตสัง อะกาสิ ชันตูนัง โตละจิตตัง นะมามิหัง

๑. ชะยาสะนาคะตา พุทธา เชตะวา มารัง สะวาหะนัง
จะตุสัจจาสะภัง ระสัง เย ปิวิงสุ นะราสะภา.

๒. ตัณหังกะราทะโย พุทธา อัฏฐะวีสะติ นายะกา
สัพเพ ปะติฏฐิตา มัยหัง มัตถะเก เต มุนิสสะรา

๓. สีเส ปะติฏฐิโต มัยหัง พุทโธ ธัมโม ทะวิโลจะเน
สังโฆ ปะติฏฐิโต มัยหัง อุเร สัพพะคุณากะโร.

๔. หะทะเย เม อะนุรุทโธ สารีปุตโต จะ ทักขิเณ
โกณฑัญโญ ปิฏฐิภาคัสมิง โมคคัลลาโน จะ วามะเก.

๕. ทักขิเณ สะวะเน มัยหัง อาสุง อานันทะราหุลา
กัสสะโป จะ มะหานาโม อุภาสุง วามะโสตะเก

๖. เกสันเต ปิฏฐิภาคัสมิง สุริโย วะ ปะภังกะโร
นิสินโน สิริสัมปันโน โสภิโต มุนิ ปุงคะโว.

๗. กุมาระกัสสะโป เถโร มะเหสี จิตตะวาทะโก
โส มัยหัง วะทะเน นิจจัง ปะติฏฐาสิ คุณากะโร

สวดชินบัญชร เปลี่ยนภพชาติได้หรือไม่?

พระนวกะรูปหนึ่ง ถามปัญหากับพระเดชพระคุณพระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) ถึงความเชื่อของคนเรื่องการสวด คาถาชินบัญชรว่าสวดแล้วทำให้เปลี่ยนภพชาติได้จริงหรือไม่ พระเดชพระคุณฯ ตอบปัญหาข้อนี้ไว้ว่า

"การสวดชินบัญชร ถ้าสวดด้วยความเชื่อศรัทธา ใจเราก็ผ่องใสแต่ดู ในชินบัญชรมีอะไร บอกว่าพระโมคคัลลานะอยู่ที่นั่น พระสารีบุตรอยู่ที่นั่น อยู่ที่อกบ้าง อยู่ที่ไหล่บ้าง อยู่ที่หน้าผากบ้าง แล้วชินบัญชรก็เป็นเหมือนกรง เป็นรั้วที่เป็นกรอบกั้นไม่ให้มีภัยอันตราย เราก็อยู่ในกรงนี้ที่ช่วยกันจาก อันตราย คือว่า ยังหวังให้พระอริยเจ้า พระมหาสาวกทั้งหลายมาคุ้มครองเรา...

ในแง่หนึ่งก็ดีที่ว่า ทำให้ใจมีหลัก ใจมั่นคง คนที่มีใจมั่นคง มีหลักศรัทธานี ในแง่หนึ่ง เวลาเกิดสถานการณ์ร้าย เขาอาศัยศรัทธาทำให้ใจเขา อยู่กับตัว สติก็อยู่ด้วย เมื่อใจอยู่ สติมันก็ตั้งได้ไม่เตลิดเปิดเปิง ก็เลยเกิด ความมั่นคง พอสติอยู่ ใจก็ไม่เตลิด เกิดปัญญาคิดการอะไรต่อไปได้ เพราะ ปัญญาแบบโลกิยะที่จะดำเนินชีวิตมันมีอยู่แล้ว คือใช้อยู่"

ฉะนั้น ทุกครั้งที่สวดคาถาชินบัญชรให้ระลึกเสมอว่า บัดนี้ ทุกส่วนของ ร่างกาย ได้มีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ มาประดิษฐานอยู่ การทำสิ่งใดทางกาย วาจา ใจ ให้มีสติสังวรระวังอยู่เสมอ โปรดจำไว้ว่า **สิริมงคล คือ ความดีงามต่างๆ จะเกิดมีแก่ผู้ประกอบกรรมดีเท่านั้น**

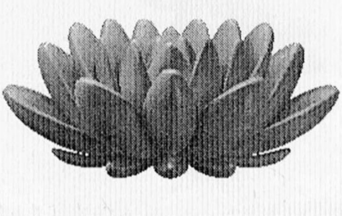

๘. ปุณโณ อังคุลิมาโล จะ อุปาลี นันทะสีวะลี
เถรา ปัญจะ อิเม ชาตา นะลาเฏ ติละกา มะมะ

๙. เสสาสีติ มะหาเถรา วิชิตา ชินะสาวะกา
เอตาสีติ มะหาเถรา ชิตะวันโต ชิโนระสา
ชะลันตา สีละเตเชนะ อังคะมังเคสุ สัณฐิตา

๑๐. ระตะนัง ปุระโต อาสิ ทักขิเณ เมตตะสุตตะกัง
ธะชัคคัง ปัจฉะโต อาสิ วาเม อังคุลิมาละกัง,

๑๑. ขันธะโม ระปะริตตัญจะ อาฏานาฏิยะสุตตะกัง
อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปาการะสัณฐิตา,

๑๒. ชินานา วะระสังยุตตา สัตตัปปาการะลังกะตา
วาตะปิตตาทิสัญชาตา พาหิรัชฌัตตุปัททะวา

๑๓. อะเสสา วินะยัง ยันตุ อะนันตะชินะเตชะสา
วะสะโต เม สะกิจเจนะ สะทา สัมพุทธะปัญชะเร

๑๔. ชินะปัญชะระมัชฌิมหิ วิหะรันตัง มะหีตะเล*
สะทา ปาเลนตุ มัง สัพเพ เต มะหาปุริสาสะภา

๑๕. อิจเจวะมันโต สุคุตโต สุรักโข
ชินานุภาเวนะ ชิตุปัททะโว
ธัมมานุภาเวนะ ชิตาริสังโค
สังฆานุภาเวนะ ชิตันตะราโย
สัทธัมมานุภาวะปาลิโต จะรามิ ชินะปัญชะเรติ

* อ่านว่า มะ-ฮี-ตะ-เล

มนต์อัญเชิญเทวดาให้กลับวิมาน

บทนี้ เป็นคาถาอัญเชิญเทวดากลับ เพราะในบทมนต์ตั้งกระแสจิต เราได้สวดบทชุมนุมเทวดา คือ เชิญเทวดามาร่วมฟังสวดมนต์ หลายคน เคยถามว่า สวดมนต์เองที่บ้านต้องสวดบทอัญเชิญเทวดาหรือไม่ ก็ให้ คำตอบไปว่า ควรสวด เพราะเทวดาก็ต้องการบุญเหมือนกันหากอยาก อยู่ในสวรรค์นานๆ ก็ต้องเพิ่มบุญให้ตน บุญ จึงเป็นเหมือนลมหายใจ ที่ต่อชีวิตทั้งของคนและเทวดา และเมื่อเชิญท่านมาก็ต้องเชิญกลับด้วย

เนื้อหาในคาถานี้ บรรทัดที่ ๑-๒ เป็นคำสวดแผ่ความเมตตาแก่สรรพสัตว์ให้ปราศจากทุกข์โศกโรคภัย บรรทัดที่ ๓-๔ คำสวดขอเชิญเทวดาให้อนุโมทนาบุญที่เราได้สวดมนต์ บรรทัดที่ ๕-๖ คำสวดเชิญชวนเทวดาให้บำเพ็ญกุศลด้วยการให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา แล้วจึงเชิญให้ กลับวิมาน ส่วนในวรรคท้าย เป็นคำสวดขอให้พระพุทธเจ้า พระปัจเจก พุทธเจ้า และพระอรหันตสาวกทั้งหลายให้ความคุ้มครองตน

เทวตาอุยโยชนคาถา

ทุกขัปปัตตา จะ นิททุกขา ภะยัปปัตตา จะ นิพภะยา
โสกัปปัตตา จะ นิสโสกา โหนตุ สัพเพปิ ปาณิโน
เอตตาวะตา จะ อัมเหหิ สัมภะตัง ปุญญะสัมปะทัง
สัพเพ เทวานุโมทันตุ สัพพะสัมปัตติสิทธิยา
ทานัง ทะทันตุ สัทธายะ สีลัง รักขันตุ สัพพะทา
ภาวะนาภิระตา โหนตุ คัจฉันตุ เทวะตาคะตา

สัพเพ พุทธา พะลัปปัตตา ปัจเจกานัญจะ ยัง พะลัง
อะระหันตานัญจะ เตเชนะ รักขัง พันธามิ สัพพะโส.

มนต์ขอสิ่งอันเป็นสรรพมงคล

พระพุทธมนต์บทนี้ มีชื่อเรียกสามัญว่า บทภะวะตุสัพฯ ตามคำขึ้นต้น ของบทสวด และมีเนื้อหาที่ท่านผูกมนต์ให้เป็นคำตั้งสัจกิริยาขอให้สิ่ง อันเป็นมิ่งขวัญมงคลเกิดแก่ตน

คำว่า **มงคล** หมายถึง **เหตุให้ถึงความดี สิ่งนำความสุขความเจริญ มาให้** เพราะความหมายดีเช่นนี้ ทุกคนจึงต้องการมีชีวิตเป็นมงคลกันทั้งนั้น แต่ต่างกันตรงวิธีสร้างมงคลให้เกิดแก่ตน เช่น...

บางคนเข้าใจว่า ถ้ามีวัตถุที่เชื่อว่าเป็นมงคล ก็จะบันดาลผลความสุข ความเจริญแก่ผู้เป็นเจ้าของ จึงแสวงหามาบูชาไว้ติดตัว เรียกว่า มงคลเสก เพราะต้องอาศัยการเสกเป่าจากผู้มีวิทยาคม

แต่บางคนกลับไม่ทำเช่นนี้ เพราะมีวิธีคิดอีกอย่างว่า ถ้าคิดดี ทำดี พูดดีแล้ว มงคลชีวิตจะหนีไปไหน จึงมุ่งมั่นตั้งใจทำกรรมดีทั้งทาง กาย วาจา ใจ เป็นต้น อย่างนี้เรียกว่า มงคลสร้าง เพราะต้องทำเอง

มงคลทั้ง ๒ แนวคิดที่กล่าวมา หลักพระพุทธศาสนากล่าวว่า มงคลสร้าง สามารถนำความสุขความเจริญแก่ชีวิตได้จริงแท้ มงคลเสก ไม่แน่ว่าจะนำความมงคลมาสู่ผู้เป็นเจ้าของได้จริง

สัพพมงคลคาถา

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ <u>เต.</u>

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ <u>เต.</u>

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา
สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ <u>เต.</u>

คำที่ขีดเส้นใต้บางทีก็นิยมว่า ถ้าสวดให้แก่ตนเอง เปลี่ยน เต เป็น เม.

บทสวดมนต์สอนเจ้ากรรมนายเวร

บทสวดมนต์แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร เพื่อให้เกิดพลังคุ้มครองตัวเองและผู้ป่วยนี้แต่งโดย พระอาจารย์ดร.สิงห์ทนนราสโภ แรกเริ่มนั้นจัดพิมพ์ในหนังสือ "บทสวดมนต์ ดุริยมนตรา" ต่อมาเป็นที่รู้จักกันในชื่อ "บทสวดมนต์สอนเจ้ากรรมนายเวร" เนื่องจากเป็นบท สวดมนต์ที่สอนธรรมะให้แก่เจ้ากรรมนายเวร อันได้แก่ เวรย่อมระงับด้วยการไม่จองเวร, อนัตตา ความไม่มีตัวตน, ผลจากการประทุษร้ายต่อผู้ไม่ประทุษร้ายตอบ, ปัจฉิมโอวาท และโอวาท ปาฏิโมกข์ มีผู้สวดมนต์บทนี้แล้วเกิดผลสัมฤทธิ์สำเร็จ เกิดปาฏิหาริย์ หลายต่อหลายคน ดังที่มีเผยแพร่ในเว็บไซต์ต่าง ๆ

บทสวดมนต์สอนเจ้ากรรมนายเวรนี้เป็นภาษาบาลี หากมีเวลาควรสวดค่าแปลด้วย เพื่อให้ทราบความหมายและเกิดปัญญา การสวดมนต์ภาวนาอย่างตั้งใจและมีศรัทธาช่วยให้เกิดบุญกิริยาวัตถุ ๑๐ ประการ นำมาซึ่งความสุขในชีวิต ดังพุทธศาสนสุภาษิตที่ว่า "ธมฺม จารี สุขํ เสติ" ผู้ประพฤติธรรมย่อมอยู่เป็นสุข

สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ อัพยาปัชฌา โหนตุ
อะนีฆา โหนตุ สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ (เมตตา)
สัพเพ สัตตา สัพพะทุกขา ปะมุญจันตุ (กรุณา)
สัพเพ สัตตา ลัทธะสัมปัตติโต มา วิคัจฉันตุ (มุทิตา)
สัพเพ สัตตา กัมมัสสะกา กัมมะทายาทา
กัมมะโยนิ กัมมะพันธุ กัมมะปะฏิสะระณา
ยัง กัมมัง กะริสสันติ กัลยาณัง วา
ปาปะกัง วา ตัสสะ ทายาทา ภะวิสสันติ (อุเบกขา)

ทุกฺขโต ทุกขะฐานันติ วะทันติ พุทธา นะ หิ เวเรนะ เวรานิ สัมมันตีธะ
กุทาจะนัง อะเวเรนะ จะ สัมมันติ เอสะ ธัมโม สะนันตะโนฯ

พุทโธ พุทธัง รักษา ธัมโม ธัมมัง รักษา สังโฆ สังฆัง รักษาฯ
พุทโธ พุทธัง อะระหัง ธัมโม ธัมมัง อะระหัง สังโฆ สังฆัง อะระหังฯ
พุทโธ พุทธัง กัณหะ ธัมโม ธัมมัง กัณหะ สังโฆ สังฆัง กัณหะ
อายุ วัณโณ สุขัง พะลัง ภะวันตุ เมฯ (สวดให้ตนเอง)

นะสาเปเส พุรุอะกัง ปะริปัตตัง ปะริขันตัง
มัจจุราชา นะ ภาสะติ มัจจุราชา นะ ปัสสะติฯ
สุญญะโต โลกัง อะเวกขัสสุ ...(ชื่อตนเอง)...
สะทา สะโต อัตตานุทิฏฐิง อูหัจจะ เอวัง มัจจุตะโร สิยา
เอวัง โลกัง อะเวกขันตัง มัจจุราชา นะ ปัสสะติฯ

อิมัง สัจจะวาจัง อธิฏฐามิ
ทุติยัมปิ อิมัง สัจจะวาจัง อะธิฏฐามิ
ตะติยัมปิ อิมัง สัจจะวาจัง อะธิฏฐามิ

โย ทัณเฑนะ อทัณเฑสุอัปปะทุฏเฐสุ ทุสสะติ
ทะสันนะมัญญะตะรัง ฐานัง ขิปปะเมวะ นิคัจฉะติ

เวทะนัง ผะรุสัง ชานิง สะรีรัสสะ วะ เภทะนัง คะรุกัง วาปิ อาพาธัง
จิตตักเขปัง วะ ปาปุเณ ราชะโต วา อุปะสัคคัง อัพภักขาณัง วะ
ทารุณัง ปะริกขะยัง วะ ญาตีนัง โภคานัง วะ ปะถังคุณัง
อะถะวาสสะ อะคะรานิ อัคคิ ฑะหะติ ปาวะโก กายัสสะ เภทา
ทุปปัญโญ นิระยัง โส อุปปัชชะติฯ

หันทะทานิ ภิกขะเว อามันตะยามิ โว ขะยะวะยะธัมมา สังขารา
อัปปะมาเทนะ สัมปาเทถาติฯ
อะยัง ตะถาคะตัสสะ ปัจฉิมา วาจาฯ

อุทฑิฏฐัง โข เตนะ ภะคะวะตา ชานะตา ปัสสะตา อะระหะตา
สัมมาสัมพุทเธนะ โอวาทะปาฏิโมกขัง ตีหิ คาถาหิ

ขันตี ปะระมัง ตะโป ตีติกขา นิพพานัง ปะระมัง วะทันติ พุทธา
นะ หิ ปัพพะชิโต ปะรูปะฆาตี สะมะโณ โหติ ปะรัง วิเหฐะยันโต
สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง กุสะลัสสูปะสัมปะทา สะจิตตะปะริโยทะ
ปะนัง เอตัง พุทธานะ สาสะนังฯ

อะนูปะวาโท อะนูปะฆาโต ปาฏิโมกเข จะ สังวะโร มัตตัญญุ
ตา จะ ภัตตัสมิง ปันตัญจะ สะยะนาสะนัง อะธิจิตเต จะ อาโยโค เอ
ตัง พุทธานะ สาสะนันติฯ

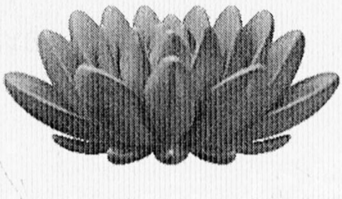

เมตตานิสังสะสุตตะปาโฐ

เอวัมเม สุตังฯ เอกัง สะมะยัง ภะคะวา สาวัตถิยัง วิหะระติ เชตะวะเน อะนาถะ ปิณฑิกัสสะ อาราเมฯ ตัต์ระ โข ภะคะวา ภิกขู อามันเตสิ ภิกขะโวติฯ ภะทันเตติ เต ภิกขู ภะคะวะโต ปัจจัสโสสุง ภะคะวา เอตะทะโวจะ

เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา
อาเสวิตายะ ภาวิตายะ พะหุลีกะตายะ
ยานีกะตายะ วัตถุกะตายะ อะนุฏฐิตายะ
ปะริจิตายะ สุสะมารัทธายะ
เอกาทะสานิสังสา ปาฏิกังขาฯ
กะตะเม เอกาทะสะฯ
สุขัง สุปะติ สุขัง ปะฏิพุชฌะติฯ
นะ ปาปะกัง สุปินัง ปัสสะติฯ
มะนุสสานัง ปิโย โหติฯ
อะมะนุสสานัง ปิโย โหติฯ
เทวะตา รักขันติฯ
นาสสะ อัคคิ วา วิสัง วา สัตถัง วา กะมะติฯ
ตุวะฏัง จิตตัง สะมาธิยะติฯ
มุขะวัณโณ วิปปะสีทะติฯ
อะสัมมูฬ์โห กาลัง กะโรติฯ

อุตตะริง อัปปะฏิวิชฌันโต พรัหมะโลกูปะโค โหติฯ

เมตตายะ ภิกขะเว เจโตวิมุตติยา

อาเสวิตายะ ภาวิตายะ พะหุลีกะตายะ

ยานีกะตายะ วัตถุกะตายะ อะนุฏฐิตายะ

ปะริจิตายะ สุสะมารัทธายะ

อิเม เอกาทะสานิสังสา ปาฏิกังขาติฯ

อิทะมะโวจะ ภะคะวาฯ

อัตตะมะนา เต ภิกขู ภะคะวะโต

ภาสิตัง อะภินันทุนติฯ

อายุวัฑฒะโก ธะนะวัฑฒะโก สิริวัฑฒะโก ยะสะวัฑฒะโก พะละวัฑฒะโก วัณณะวัฑฒะโก สุขะวัฑฒะโก โหตุ สัพพะทาฯ ทุกขะโรคะภะยา เวรา โสกา สัตตุ จุปัททะวา อะเนกา อันตะรายาปิ วินัสสันตุ จะ เตชะสา ชะยะสิทธิ ธะนัง ลาภัง โสตถิ ภาคิยัง สุขัง พะลัง สิริ อายุ จะ วัณโณ จะ โภคัง วุฑฒี จะ ยะสะวา สะตะวัสสา จะ อายู จะ ชีวะสิทธี ภะวันตุ เมฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เมฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เมฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา

สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เมฯ

คำแปล บทสวดมนต์สอนเจ้ากรรมนายเวรและเพื่อให้เกิดพลังคุ้มครองตนเอง ขอนอบน้อมแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ซึ่งเป็นผู้ไกลจากกิเลส เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง

(ว่า ๓ ครั้ง)

ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเป็นที่พึงที่ระลึก
ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึงที่ระลึก
ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึงที่ระลึก

แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเป็นที่พึงที่ระลึก
แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึงที่ระลึก
แม้ครั้งที่สอง ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พงที่ระลึก

แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระพุทธเป็นที่พึงที่ระลึก
แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระธรรมเป็นที่พึงที่ระลึก
แม้ครั้งที่สาม ข้าพเจ้าขอถึงพระสงฆ์เป็นที่พึงที่ระลึก

เพราะเหตุอย่างนี้ พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ทรงเป็นผู้ไกลจากกิเลส เป็นผู้ตรัสรู้ชอบได้โดยพระองค์เอง เป็นผู้ถึงพร้อมด้วยวิชชาและจรณะ เป็นผู้เสด็จไปแล้วด้วยดี เป็นผู้รู้โลกอย่างแจ่มแจ้ง เป็นผู้สามารถฝึกบุรุษที่สมควร ฝึกได้อย่างไม่มีใครยิ่งกว่า เป็นครูผู้สอนของเทวดาและมนุษย์ทั้งหลาย เป็นผู้รู้

ผู้ตื่น ผู้เบิกบานด้วยธรรม เป็นผู้มีความจำเริญ จำแนกธรรมสั่งสอนสัตว์ ดังนี้

พระธรรมเป็นสิ่งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว เป็นสิ่งที่ผู้ศึกษาและปฏิบัติ พึงเห็นได้ด้วยตนเอง เป็นสิ่งที่ปฏิบัติได้และให้ผลได้ไม่จำกัดกาล เป็นสิ่งที่ควรกล่าวกะผู้อื่นว่า ท่านจงมาดูเถิด เป็นสิ่งที่ควรน้อมเข้ามาใส่ตัว เป็นสิ่งที่ผู้รู้พึงรู้ได้เฉพาะตน ดังนี้

สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติดีแล้ว สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติตรงแล้ว สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติเพื่อรู้ธรรมเป็นเครื่องออกจากทุกข์แล้ว สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้าหมู่ใด ปฏิบัติสมควรแล้ว ได้แก่บุคคลเหล่านี้ คู่แห่งบุรุษสี่คู่ นับเรียงตัวได้ แปดบุรุษนั่นแหละ สงฆ์สาวกของพระผู้มีพระภาคเจ้า เป็นผู้ควรแก่สักการะที่เขานำมาบูชา เป็นผู้ควรแก่สักการะที่เขาจัดไว้ต้อนรับ เป็นผู้ควรรับทักษิณาทาน เป็นผู้ที่บุคคลทั่วไปควรทำอัญชลี เป็นเนื้อนาบุญของโลก ไม่มีนาบุญอื่นยิ่งกว่า ดังนี้

ขอให้สรรพสัตว์ผู้เป็นเพื่อนร่วมทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น อย่ามีเวรต่อกันเลย อย่าพยาบาทปองร้ายกันเลย อย่ามีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย

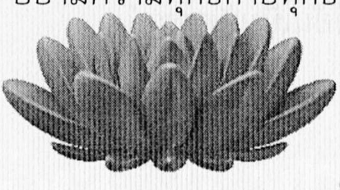

ขอให้มีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด (แผ่เมตตา) ขอให้สรรพสัตว์ผู้เป็นเพื่อนร่วมทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น

จงพ้นจากความทุกข์โดยประการทั้งปวงเถิด (แผ่กรุณา) ขอให้สรรพสัตว์ผู้เป็นเพื่อนร่วมทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น อย่าได้ปราศจากและอย่าได้พลัดพรากจากสมบัติและบุคคลที่เป็นที่รักที่ตัวมีอยู่เถิด (แผ่มุทิตา)

สรรพสัตว์ผู้เป็นเพื่อนร่วมทุกข์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ด้วยกันทั้งหมดทั้งสิ้น เป็นผู้มีกรรมเป็นของตน เป็นผู้มีกรรมเป็นทายาท เป็นผู้มีกรรมเป็นกำเนิด เป็นผู้มีกรรมเป็นเผ่าพันธุ์ เป็นผู้มีกรรมเป็นที่พึ่งอาศัย กระทำกรรมใดไว้ ดีหรือชั่ว จักเป็นผู้รับผลแห่งกรรมนั้น (แผ่อุเบกขา)

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ต่างตรัสสอนไว้ว่าทำทุกข์แก่ท่าน ทุกข์นั้นจะมาถึงตน ในกาลไหนๆ เวรย่อมไม่ระงับด้วยการจองเวร เวรทั้งหลายย่อมระงับด้วยการไม่จองเวรเท่านั้น

ขอคุณพระศรีรัตนตรัยคือ พระพุทธ พระธรรม และพระอริยสงฆ์ จงปกป้องคุ้มครองรักษา ทั้งคุณญาณบารมีของพระอริยะผู้ทรงอภิญญาทั้งหลาย จงช่วยปกป้องคุ้มครองช่วยให้มีอายุยืนยาว มีผิวพรรณผ่องใส มีความสุข และมีพลังคุ้มครอง เป็นเหตุให้เกิดพลังปาฏิหาริย์อันเป็นอัศจรรย์

ทำให้พญามัจจุราช (เจ้ากรรมนายเวร) ไม่พูดถึงและมองไม่เห็น (ข้าพเจ้า) นี่แน่...... (ใส่ชื่อตัวเรา) เธอจงมองโลกหรือตัวเองให้ว่างเปล่า (ไม่มีตัวตน)

เมื่อเข้าใจมองโลกหรือตัวเองว่า ว่างเปล่า (ไม่มีตัวตน) มัจจุราช (เจ้ากรรมนายเวร) จะมองไม่เห็นเธอ

ขอกล่าวย้ำอธิษฐานขอให้เป็นจริงอย่างนั้นอย่างแท้จริง

แม้ครั้งที่สอง ขอกล่าวย้ำอธิฐานขอให้เป็นจริงอย่างนั้นอย่างแท้จริง

แม้ครั้งที่สาม ขอกล่าวย้ำอธิฐานขอให้เป็นจริงอย่างนั้นอย่างแท้จริง

ผู้ใดประทุษร้ายหรือคิดร้ายต่อผู้ไม่ประทุษร้ายหรือไม่เคยคิดร้ายต่อลงโทษผู้ที่ไม่เคยทำความผิด ย่อมได้รับภัยร้ายแรง ๑๐ ประการ อย่างใดอย่างหนึ่ง อย่างทันตาเห็น คือ

๑. ได้รับทุกขเวทนา หรือทุกข์ทรมานอย่างแรงกล้า

๒. สรีระร่างกายถูกทำลาย

๓. เจ็บป่วยอย่างหนัก

๔. มีจิตฟุ้งซ่านอย่างหนักอาจถึงกับเป็นบ้า

๕. ถูกทางราชการทำโทษอย่างรุนแรง

๖. ถูกกล่าวหาว่ามีความผิดอย่างร้ายแรง

๗. สูญเสียญาติขาดมิตร

๔. ทรัพย์สมบัติมีอันพินาศฉิบหาย

๙. ไฟป่าหรือไฟไหม้บ้านชนิดไม่ทราบสาเหตุไม่น่าจะเกิดภัยเช่นกัน

๑๐. ตายไปแล้วยังตกนรกชดใช้กรรมต่อ

มานี่สิภิกษุทั้งหลาย มา ณ บัดนี้ ฉันขอเตือนพวกเธอทั้งหลายว่า สังขารทั้งหลาย (คือสิ่งที่ประกอบด้วย รูป เวทนา สัญญา สังขาร และวิญญาณ ปรุงแต่ง ให้เป็นตัวตน) มีความเสื่อมสิ้น สลายไปเป็น ธรรมดา พวกเธอพึงดำรงชีวิตอยู่ ด้วยความไม่ประมาทเถิด (คือให้มีสติควบคุมเสมออยู่กับปัจจุบันด้วยความมีสติเสมอ) นี้เป็นพระวาจาสุดท้ายของพระตถาคตเจ้า พระผู้มีพระภาคเจ้า ผู้ทรงรู้เห็น เป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าพระองค์นั้น ได้ทรงแสดงโอวาทปาฏิโมกข์ คือหลักคำสอนสำหรับผู้จะปฏิบัติตนเพื่อความหลุดพ้นจากกิเลสเป็นหลักการโดยย่อว่า การไม่ทำบาปทั้งปวง การทำกุศลให้ถึงพร้อม การชำระจิตของตนให้ขาวรอบ ธรรม ๓ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ขันติ คือความอดกลั้น เป็นธรรมเครื่องเผากิเลสอย่างยิ่ง ผู้รู้ทั้งหลาย กล่าวพระนิพพานว่าเป็นธรรมอย่างยิ่ง ผู้กำจัดสัตว์อื่นอยู่ ไม่ชื่อว่า เป็นบรรพชิตเลย ผู้ทำสัตว์อื่นให้ลำบากอยู่ ไม่ชื่อว่าเป็นสมณะเลย การไม่พูดร้าย การไม่ทำร้าย การสำรวมในปาติโมกข์ ความเป็นผู้รู้ ประมาณในการบริโภค การนอน การนั่ง ในที่อันสงัด ความหมั่นประกอบในการทำจิตให้ยิ่ง ธรรม ๖ อย่างนี้ เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

เมตตานิสังสะสุตตะปาโฐ

บทสวดพระสูตรว่าด้วยอานิสงส์ของการเจริญเมตตาธรรม

ข้าพเจ้า (คือพระอานนท์เถระ) ได้สดับมาแล้วอย่างนี้ฯ สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ที่พระเชตวันมหาวิหาร อารามของอนาถะบิณฑิกะคฤหบดี แห่งสาวัตถี ในกาลนั้นแล พระผู้มีพระภาคเจ้า ตรัสเรียกพระภิกษุทั้งหลายว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภิกษุเหล่านั้นทูลรับว่า ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสคำนี้ว่า ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้ อันบุคคลบำเพ็ญจนคุ้นแล้ว ทำให้มากแล้ว ทำให้มากแล้วคือชำนาญให้ยิ่งเป็นที่พึ่งของใจ ทำให้เป็นที่อยู่ของใจตั้งไว้เป็นนิจ อันบุคคลสั่งสมอบรมแล้ว บำเพ็ญให้มากแล้ว ย่อมมีอานิสงส์ ๑๑ ประการ อย่างนี้

อานิสงส์ ๑๑ ประการ อะไรบ้าง ผู้เจริญเมตตาจิตนั้น

(๑) ย่อมหลับเป็นสุข

(๒) เมื่อตื่นขึ้นก็ย่อมอยู่เป็นสุข

(๓) หลับอยู่ก็ไม่ฝันร้าย

(๔) เป็นที่รักของเหล่ามนุษย์ทั้งหลาย

(๕) เป็นที่รักของเหล่า อมนุษย์ทั้งหลาย

(๖) เทวดาย่อมคุ้มครองรักษา

(๗) ไฟก็ดี ยาพิษก็ดี ศาตราวุธก็ดี ย่อมทำอันตรายไม่ได้เลย

(๘) จิตย่อมเป็นสมาธิได้รวดเร็วอย่างยิ่ง

(๙) ผิวหน้าย่อมผ่องใส

(๑๐) เป็นผู้ไม่ลุ่มหลงเมื่อทำ กาลกิริยาตาย

(๑๑) เมื่อยังไม่บรรลุคุณวิเศษอันยิ่งๆขึ้นไป ย่อมเป็นผู้เข้าถึงพรหมโลกแล

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เมตตาอันเป็นไปเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิตนี้ อันบุคคลบำเพ็ญจนคุ้นแล้ว ทำให้มากแล้ว ทำให้มากแล้วคือชำนาญให้ยิ่ง เป็นที่พึ่งของใจ ทำให้เป็นที่อยู่ของใจตั้งไว้เป็นนิจ อันบุคคลสั่งสมอบรมแล้ว บำเพ็ญให้มากแล้ว ย่อมมีอานิสงส์ ๑๑ ประการอย่างนี้แล พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสธรรมปริยายอันนี้แล้ว พระภิกษุทั้งหลายเหล่านั้นก็มีใจยินดีพอใจในภาษิตของ พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น ด้วยประการฉะนี้แล ความเจริญอายุ ความเจริญทรัพย์ ความเจริญศิริ ความเจริญยศ ความเจริญพละกำลัง ความเจริญวรรณะผิวพรรณ ความเจริญสุข จงมี (แก่ข้าพเจ้า) ในกาลทั้งปวง ทุกข์โรคภัยและเวรทั้งหลาย ความโศก ศัตรู และอุปัทวะทั้งหลายอันตรายทั้งหลายเป็นอเนก จงพินาศไปด้วยเดช ความชนะความสำเร็จทรัพย์ลาภ ความสวัสดี ความมีโชค ความสุขพละกำลัง ศิริอายุและวรรณะผิวพรรณ โภคะ ความเจริญและความเป็นผู้มียศ อายุยืนร้อยปี และความสำเร็จในชีวิตจงมีแก่ข้าพเจ้าฯ

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ข้าพเจ้า ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาข้าพเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระพุทธเจ้าทั้งปวง ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อ

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ข้าพเจ้า ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาข้าพเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระธรรมทั้งปวง ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อ

ขอสรรพมงคล จงมีแก่ข้าพเจ้า ขอเหล่าเทวดาทั้งปวงจงรักษาข้าพเจ้า ด้วยอานุภาพแห่งพระสงฆ์ทั้งปวง ขอความสวัสดีทั้งหลาย จงมีแก่ข้าพเจ้าทุกเมื่อ

จบท้ายให้ท่านหลับตาอธิษฐานในใจว่า

“ขออโหสิๆๆ ได้โปรดให้อโหสิกรรมด้วยเถิด ขอเราและท่านจงเป็นอิสระจากวิบากเวรกรรมร่วมของกันและกัน นับจากนี้ขอให้ประสพแต่ความสุข ปราศจากความทุกข์ สมปรารถนาในสิ่งที่เป็นกุศลด้วยเทอญ หากมีภัย ปัญหา อุปสรรคใดๆ ขอให้รู้แก้ไขได้ทันการณ์ และสามารถเข้าถึงสัจจะธรรมได้โดยง่าย”

<<<<< >>>>>

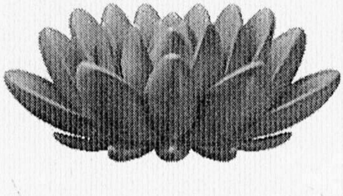

วิธีการปฏิบัติ สวดมนต์ให้ได้ผลพลิกชีวิต

๑. เคารพพระพุทธพระธรรมพระสงฆ์ด้วยศรัทธาแท้จากใจ

๒. เคารพและยอมรับกฎแห่งกรรมว่าเป็นจริงให้ผลตามจริงเป็นจริงและเที่ยงธรรม

๓. สมาทานศีลห้าก่อนสวดมนต์ทุกครั้ง (พยายามรักษาให้บริสุทธิ์มากเท่าที่ทำได้) เหตุเพราะว่า ผู้มีศีลย่อมมีความน่าเชื่อถือต่อจิตวิญญาณทั้งหลาย

๔. ระลึกถึงความตายเสมอ เพราะชีวิตนี้ส่วนมากอายุก็ไม่เกินร้อยปี และทุกชีวิตต้องตายทั้งหมดทั้งสิ้น

๕. ระลึกถึงอนัตตา คือความว่างเปล่า ไม่มีตัวตน วางแล้วว่างจากความยึดมั่น ทั้งปวงด้วยปัญญา

หากผู้ปฏิบัติทำได้ทั้งหมดนี้ สามารถเห็นผลได้ใน 30 วัน

เนื่องจากการใช้บทนี้ต้องมีบุญกุศลมาใช้จ่ายหนี้เจ้ากรรมนายเวร ผู้ใช้บทนี้จึงจำเป็นต้องทำบุญทำทานต่อเนื่องสม่ำเสมอ จะเล็กหรือใหญ่ได้ทั้งนั้น แต่ถ้าไม่มั่นใจว่าตนเองมีบุญพอจะชดใช้หนี้กรรม ให้เตรียมตัวทานเจ 3 วัน หรือใส่บาตรพระ 3 วัน ก่อนเริ่มต้นการสวดมนต์บทสอนเจ้ากรรมนายเวร

มนต์แผ่เมตตาอุทิศกุศล ให้เจ้ากรรมนายเวร

ก่อนสวดบทกรวดน้ำแผ่เมตตา ควรทำสมาธิภาวนาเพื่อเพิ่มพลังจิต ของตนให้มีความแน่วแน่มั่นคงยิ่งขึ้น ลองคิดดูว่า เวลาจะใช้ประโยชน์จาก โต๊ะ เก้าอี้ ต้องตั้งโต๊ะ เก้าอี้ให้ดีเสียก่อน เพื่อว่าเวลานั่งหรือใช้สอยจะได้ ไม่ล้ม **ใจคนเราก็เช่นกัน ถ้าตั้งวางไม่ถูกทางแล้ว มันก็ใช้ประโยชน์ได้ ไม่เต็มที่**

การตั้งใจ ในพระพุทธศาสนาท่านว่า ไม่มีอะไรดีกว่า การทำสมาธิ เพราะคำว่า "**สมาธิ**" หมายถึง **การตั้งใจมั่น** ซึ่งมีมากมายหลายรูปแบบ แต่ในที่นี้ ขอแนะวิธีทำสมาธิด้วยการกำหนดลมหายใจเข้า-ออก เรียกว่า **เจริญอานาปานสติ** เนื่องจากลมหายใจเป็นสิ่งมีอยู่แล้วโดยธรรมชาติ มีกันทุกคน จึงทำได้ทุกที่ ไม่จำกัดเวลา

การฝึกหัดตั้งใจด้วยสมาธิ มีวิธีปฏิบัติเบื้องต้น ดังนี้
ให้นั่งขัดสมาธิราบ โดยใช้ขาขวาทับขาซ้าย มือขวาทับมือซ้าย หงายฝ่ามือทั้งสองขึ้น นั่งตัวให้ตรง ดำรงสติอยู่เฉพาะหน้า หลับตาลง เอาจิตมาจับที่ปลายจมูก กำหนดลมหายใจเข้า-ออกของตน พร้อมกับบริกรรมพุทธคุณอยู่ในใจ

ขณะหายใจเข้ากำหนดว่า "พุท" หายใจออกกำหนดว่า "โธ" กำหนดลมหายใจ และพุทธคุณพร้อมกันไปอย่างนี้ จนจิตสงบนิ่งก็ ไม่ต้องใช้คำบริกรรม แต่เมื่อจิตฟุ้งซ่านก็ใช้บริกรรม พุท-โธ
ดึงจิตกลับมา ที่เดิม เมื่อออกจากสมาธิแล้วจึงสวดบท
แผ่เมตตาอุทิศบุญต่อไป

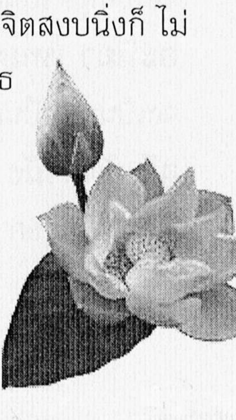

บทแผ่เมตตาแก่ตนเอง

อะหัง สุขิโต โหมิ, ขอให้ข้าพเจ้ามีความสุข,

นิททุกโข โหมิ, ปราศจากความทุกข์,

อะเวโร โหมิ, ปราศจากเวร,

อัพยาปัชโฌ โหมิ, ปราศจากอุปสรรคอันตรายทั้งปวง

อะนีโฆ โหมิ, ปราศจากความทุกข์กาย ทุกข์ใจ,

สุขี อัตตานัง ปะริหะรามิ, มีความสุขกายสุขใจ รักษาตน ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด

- บทแผ่เมตตาให้สรรพสัตว์~

สัพเพ สัตตา,

สัตว์ทั้งหลาย ที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตาย ด้วยกันทั้งหมด ทั้งสิ้น,

อะเวรา โหนตุ,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรต่อกันและกันเลย

อัพยาปัชฌา โหนตุ,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย,

อะนีฆา โหนตุ,

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจเลย,

สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ

จงมีความสุขกาย สุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเถิด.

บทกรวดน้ำอุทิศบุญกุศล

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่มารดาบิดาของข้าพเจ้า
ขอให้มารดาบิดาของข้าพเจ้ามีความสุข,

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า
ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้ามีความสุข,

อิทัง เม คะรุปัชฌายาจะริยานัง โหตุ,
สุขิตา โหนตุ คะรุปัชฌายาจะริยา,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่ครู อุปัชฌาย์และอาจารย์ของข้าพเจ้า
ขอให้ครู อุปัชฌาย์และอาจารย์ของข้าพเจ้ามีความสุข,

อิทัง สัพพะเทวะตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เทวา,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เทวดาทั้งหลาย
ขอให้เทวดาทั้งหลายมีความสุข,

อิทัง สัพพะเปตานัง โหตุ, สุขิตา โหนตุ สัพเพ เปตา,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เปรตทั้งหลาย
ขอให้เปรตทั้งหลายมีความสุข,

อิทัง สัพพะเวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เวรี,

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่เจ้ากรรมนายเวรทั้ง
ขอให้เจ้ากรรม นายเวรทั้งหลายมีความสุข,

อิทัง สัพพะสัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา

ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จแก่สัตว์ทั้งหลาย
ขอให้สัตว์ทั้งหลายมีความสุขทั่วหน้ากันเทอญ.

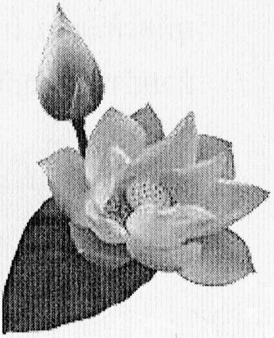

บทอธิษฐานอโหสิกรรมต่อกัน

กายะกัมมัง วะจีกัมมัง มะโนกัมมัง สัญจิจจะกัมมัง อะสัญจิจจะกัมมัง ขะมันตุ เม อะโหสิกัมมัง ภะวะตุ เม.

กรรมใดที่ข้าพเจ้าได้ทำล่วงเกินผู้ใดไว้ โดยตั้งใจก็ดี ไม่ได้ตั้งใจก็ดี จงยกโทษให้เป็นอโหสิกรรมแก่ข้าพเจ้า แม้กรรมใดที่ใครๆ ทำแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขออโหสิกรรมให้ทั้งสิ้น ยกถวายเป็นอภัยทาน จงดลบันดาลใจให้เขาเหล่านั้นมีเมตตาจิต คิดเป็นมิตรกับข้าพเจ้า เพื่อจะได้ไม่มีเวรกรรมต่อกันตลอดไป

ด้วยอานิสงส์แห่งอภัยทานนี้ ขอให้ข้าพเจ้า วงศาคณาญาติผู้มีอุปการคุณของข้าพเจ้า พ้นจากความทุกข์ยากลำบากเข็ญใจ ขอให้มีความสวัสดีมีชัย ปรารถนาสิ่งใดอันเป็นไปโดยธรรม ขอให้สิ่งนั้น จงพลันสำเร็จด้วยเทอญ นิพพานะปัจจะโย โหตุ

บทกรวดน้ำให้เจ้ากรรมนายเวร

ข้าพเจ้าขออุทิศบุญกุศล จากการสวดมนต์เจริญภาวนานี้ ให้แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ที่ได้เคยล่วงเกินท่านไว้ตั้งแต่อดีตชาติจนถึงปัจจุบันชาติ ไม่ว่าจะอยู่ภพภูมิใด ขอให้ท่านได้รับผลบุญนี้ ท่านที่มีความทุกข์ ขอให้ได้พ้นจากทุกข์ ท่านที่มีความสุขขอให้มีความสุขยิ่งๆ ขึ้นไป เมื่อเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ได้รับกุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าตั้งจิตอุทิศให้นี้แล้ว โปรดอนุโมทนาบุญแก่ข้าพเจ้า ให้ถึงความเป็นผู้พ้นทุกข์ด้วยอำนาจบุญที่อุทิศให้นี้ด้วยเทอญ

บทอธิษฐานจิต

ข้าพเจ้า (บอกชื่อ-นามสกุล) ซึ่งได้บำเพ็ญบุญกุศลด้วยการสวดมนต์ในครั้งนี้ ขออาราธนาพระบารมีทั้งปวง พระพุทธานุภาพ พระธรรมานุภาพ พระสังฆานุภาพ โปรดอภิบาลคุ้มครองให้ข้าพเจ้าหายจากสรรพทุกข์โศกโรคภัย สรรพเคราะห์เสนียดจัญไรทั้งหลายในกายของข้าพเจ้า จงหายไปสิ้นทั้งหมด

ขอให้ข้าพเจ้าเป็นผู้ชนะต่ออุปสรรคและศัตรูหมู่มารทั้งหลาย ขอให้การประกอบอาชีพของข้าพเจ้า ประสบความสำเร็จเจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าตลอดไป

ขอให้ข้าพเจ้าและครอบครัว ประสบความสุขความเจริญ ตามที่ปรารถนาทุกประการ หากข้าพเจ้ายังไม่ถึงซึ่งนิพพาน ขอให้ข้าพเจ้าได้ไปเกิดในตระกูลที่ดี เป็นผู้มีธรรมะบริสุทธิ์ พบพระพุทธศาสนาไป ทุกภพทุกชาติ ตราบถึงพระนิพพาน ในอนาคตกาลเบื้องหน้าโน้นเทอญ.

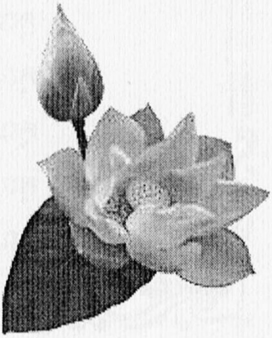

รายนามผู้ร่วมจัดพิมพ์หนังสือแจกเป็นธรรมทาน

คุณวิภา	ศฤงคารเจษฎา
คุณบุญชัย	ศฤงคารเจษฎา
คุณทัศนพล	ศฤงคารเจษฎา
คุณทรรศชล	ศฤงคารเจษฎา
ด.ญ.ณัฐลภัส	ศฤงคารเจษฎา
คุณภัสรนันท์	ศฤงคารเจษฎา
คุณเพชรรัตน์	ศฤงคารเจษฎา
คุณธัญญพร	ศฤงคารเจษฎา
คุณธีรพงษ์	วิชานานนท์
ด.ช.คิณริณณ์	วิชานานนท์
คุณอขวัล	แซ่ลิ้ม
คุณเพ็กเกียว	แซ่ตั้น
คุณวัลยา	ปัญญานุภานนท์
คุณทวีศักดิ์	ตันติตระกูล
คุณวรเมธ	ตันติตระกูล
คุณชญาณี	ตันติตระกูล
คุณขวัญนภัช	ตันติตระกูล

สวดมนต์ทุกวัน

บทสวดมนต์แผ่เมตตาให้เจ้ากรรมนายเวร
เพื่อให้เกิดพลังคุ้มครองตัวเองและผู้ป่วย